


"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)



CUVÂNTUL LEGIONAR



Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VI**, Nr. **79**, **FEBRUARIE 2010** *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: DEMOCRAŢIE CU DEDICAŢIE



Orice român, cu excepţiile de rigoare, în puţinele clipe de răgaz când se poate gândi la altceva decât la lipsuri, necazuri şi nesiguranţa zilei de mâine, ar trebui să privească în jurul lui şi să evalueze valabilitatea teoriei conform căreia democraţia ar fi cel mai echitabil sistem de conducere şi administrare a societăţii umane.

Mişcarea Legionară a acceptat "jocurile" "produse" de sistemul democratic, obligată fiind de propria doctrină şi de ordinea prezentă – atunci, ca şi acum - în spaţiul naţional - şi nu numai.

Respectarea propriei doctrine reprezenta o obligaţie, dar şi o bucurie, şi să explic: obligaţia decurgea din necesitatea respectării legilor ţării şi a legilor Mişcării Legionare, care au prevăzut şi, bineînţeles, au rămas "bătute în cuie", că accederea la putere se va face excluzând folosirea forţei sau, altfel spus, a forţării împrejurărilor prin revoluţie sau lovitură de stat.

Mult declaratul "terorism", mult declarata "violenţă" a Mişcării Legionare au fost şi au rămas o invenţie, o minciună ordinară, pusă la cale, difuzată şi perpetuată de iudaism care, neavând motive reale de distrugere a Mişcării, a găsit acest pretext. În realitate, ei trebuia să îşi justifice manevrele criminale prin ceva: ce se putea face cunoscut opiniei publice naţionale şi internaţionale neputând spune că românii s-au săturat de jugul iudaic, de pretenţiile lor absurde, de metodele murdare de acaparare a poziţiilor economice şi social-politice.

Cine ar fi acceptat atunci că poţi batjocori un popor, că poţi să îi asasinezi cei mai buni fii, că poţi aduce la sapă de lemn o ţară întreagă pentru a nu ştirbi interesele şi planurile de dominaţie ale unor venetici, aterizaţi pe pământurile noastre strămoşeşti exact cum vezi (sau nu) acum la televizor seriale SF cu presupuse invazii ale unor extratereştri? În paranteză fie spus, comparaţia mi-a venit în cap, văzând seriale în care aceşti invadatori au alte feţe decât noi, se bazează pe forţe necunoscute (oculte), sunt nemiloşi, omorând tot ce mişcă sau li se pare că mişcă împotriva lor, au altă mentalitate etc., etc. Vi se pare cunoscut? Pentru români, pentru omul simplu al perioadei interbelice, deci pentru 95% din populaţia ţării noastre, aşa arătau invadatorii!

Acum încearcă să ne demonstreze că sunt la fel ca noi, că au mult mai multe drepturi pe pământurile noastre decât "băştinaşii" pe care îi dispreţuiesc şi chiar îi urăsc din tot sufletul!

Spuneam că respectarea propriei doctrine ar putea să reprezinte chiar şi o bucurie, în afara unei obligaţii.

Explicaţia este simplă: când ajungi la convingerea că trebuie să practici un anumit comportament şi reuşeşti în ce ţi-ai propus, această reuşită îţi conferă o satisfacţie, o bucurie.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu



DEMOCRAȚIE CU DEDICAȚIE (continuare din pag. precedentă)

Un exemplu absolut banal, pentru a ieşi din abstract: te-ai hotărât să te laşi de fumat (experienţa proprie). Fiecare zi în care constaţi că îţi respecţi propriul angajament este un prilej de bucurie. Vedeţi, extrapolând, pentru mulţi legionari, atunci şi acum, impunerea, adoptarea şi respectarea doctrinei putea să aibă la început caracterul unei constrângeri, dar, pe parcurs, prin înţelegerea ei şi prin constatarea valorii şi justeţii acesteia, sfârşea prin a face parte din patrimoniul personal de gândire.

Să revenim însă la subiect. **Ce constatări poate face un român obişnuit observând sau, dacă vreţi, suportând democraţia:**

- că împarte societatea în foarte bogaţi şi foarte săraci;

- că **distruge** prin practicarea ei demnitatea şi **personalitatea cetăţeanului, prin favorizarea spiritului de turmă;**

- că încearcă să inducă în minţile oamenilor ideea de libertate prin practicarea votului universal, lucru absolut valabil când ai alternative - **în momentul de faţă, cel puţin în România, alternativele sunt reduse la nişte partide controlate sau poate chiar reînfiinţate de interesele mondiale iudaice;**

- că sistemul democratic (vorbim deocamdată de ţara noastră) **divizează permanent forţele politice, pentru a putea să fie mai uşor controlate, dirijate, îndepărtate ca preocupare de adevăratele nevoi ale ţării;**

- că **promovează în fruntea** partidelor participante direct la actul de guvernare **persoane "bolnave" din punct de vedere moral**, cu un comportament care, dacă va fi luat de exemplu, va fi de natură să strice şi mai mult, dacă se poate, caracterul şi comportamentul cetăţeanului de rând;

- că **singura valoare acceptată ca etalon ar fi bogăţia, capitalul, fără să aibă importanţă provenienţa,** acceptată ca stăpân incontestabil, iar deţinătorii ei, ideal al tuturor, dar în special al tineretului care a renunţat la morala creştină şi, în general, nu îşi pune probleme de etică, promovând ideea şi practica "scopul scuză mijloacele".

Desigur că mai sunt şi alte defecte capitale ale democraţiei, dar, atenţie, aceste defecte nu sunt greşeli de concepţie sau de aplicare, sunt concepute în acest fel pentru a favoriza planurile făuritorilor ei, ai democraţiei moderne!

Referindu-ne strict la efectul asupra practicării politicii în România şi asupra comportamentului politicienilor, dar şi a omului obişnuit:

- politicianul, în mod evident, nu mai respectă nici un fel de principiu, nici o doctrină, nu mai respectă nici elementarele norme ale bunului simţ, ca să nu mai vorbim de preceptele creştine.

Chestia cu preceptele creştine deja poate să pară unora o pretenţie desuetă, dar pentru "proşti" toţi se declară creştini, în frunte cu personaje ca Iliescu sau Bogdan Olteanu şi alţii care îşi fac cruci cu duiumul în faţa camerelor de luat vederi, jură pe Biblie şi stau în băncile Parlamentului în umbra simbolului creştin.

Cât priveşte electoratul, ori este complet derutat, ori, mă iertaţi, s-a prostit de tot.

Măi omule de pe stradă, măi omule din staţiile de tramvai şi autobuz, plouat, îngheţat, poate prost îmbrăcat, poate plecat de acasă nemâncat, poate obosit de munca de ieri, măi omule care înfrunţi zăpezile şi inundaţiile iarna, care umbli cu noroiul până la glezne primăvara sau după fiecare ploaie, care te speli în lighean şi cari apa cu găleata, ***când o să observi că toţi aceştia pe care te mai şi oboseşti să-i votezi acordă infinit mai multă grijă animalelor de companie din vilele luxoase pe care le-au făcut pe munca şi pe sângele tău,*** amintindu-şi de tine eventual din patru în patru ani, şi atunci privindu-te ca pe o masă amorfă?

Două lucruri în comportamentul tău sunt absolut inexplicabile: de ce continui să faci jocurile acestei clase politice, intrând în hora lor, dar de pe poziţia de fraier?

După cum ştii, hora se joacă în cerc; dar sunt mai multe cercuri, să zicem, concentrice: cel mai din mijloc, cercul cel mai mic, este rezervat guvernanţilor, aşa cum îi ştii, mincinoşi, hrăpăreţi, hoţi lacomi şi fără conştiinţă; **următorul cerc este al îmbogăţiţilor prin fraudarea banului public, activişti care au făcut averi pe ascuns în timpul lui Ceaşcă,** securişti moştenitori neoficiali de case conspirative şi de mari sume în valută de care nu a mai trebuit să dea socoteală după 1989, debitori ai Bancorex sau Banca Religiilor şi altele, care au rămas cu sumele împrumutate, căci, prin falimente bine instrumentate, nu mai aveau cui să dea banii înapoi, beneficiarii legăturilor de cumetrie cu cei care joacă în primul cerc etc., etc. **În următorul şi în următoarele cercuri, oameni de tot felul care, pe lângă că sunt furaţi, minţiţi şi dispreţuiţi, duc în cârcă toată această maşinărie diavolească şi, inconştienţi, se ceartă cu neamul, cu vecinul, când acesta încearcă să le deschidă ochii.**

Al doilea lucru greu de acceptat: te fereşti să discuţi sincer, să îţi expui punctele de vedere, să zicem politice, adopţi politica struţului, de parcă mulţii tineri şi copii au murit degeaba în 89, adoptând zicala *"capul ce se pleacă sabia nu-l taie"*, făcându-te că nu ştii şi al doilea vers: ***"dar cu umilinţă lanţu-l încovoaie"***.

Legionarii au murit cu sutele în perioada interbelică şi cu sutele de mii sub jugul iudeo-comunist!

Tu nu trebuie să-ţi pui viaţa zălog, nu ţi-o cere nimeni, căci nu e cazul; dar şi cu fermoar la gură şi bântuit de spaime, ce fel de om eşti? Te-ai gândit la acest lucru vreodată?

Aud de multe ori motivaţii de genul: ***"Eu nu pot să particip la nimic, eu am copii de crescut!"*** *Şi copiii ăştia, nu te interesează cum vor lua viaţa în piept la maturitate?* ***Nu ai vrea să îi vezi şi să îi ştii că îşi pot permite să aibă o opinie personală, să ştii că gândurile şi activităţile lor merg mai departe decât la blidul zilnic de linte?***

Participând la "hora" de care vorbeam înainte, nu faci decât să certifici acţiunile murdare ale politicienilor, guvernanţi sau în opoziţie, căci oricum la un moment dat îşi dau mâna, mai pe faţă, mai pe ascuns, migrează de la un partid la altul pentru a beneficia de avantajele guvernării, vând bogăţiile ţării pe nimic, acceptă să semneze tratate renunţând la integritatea statală.

Toate le fac lăsând impresia că te reprezintă pe tine şi îţi reprezintă interesele.

Tot ei, guvernanţii noştri, acceptă dominaţia iudaică, fiind de acord cu pretenţiile absurde, lipsite de orice logică, ale forurilor evreieşti, acceptând pecetea de criminali cu care vor să ne marcheze.

Ştiu că o să spuneţi că sunt lucruri cunoscute şi că problema poporului român este, de fapt, să îşi găsească o soluţie cu care să iasă din criză. Absolut corect, dar reţineţi un lucru: **ieşirea din criza economică îşi va urma drumul ei, drum deloc favorizat de măsurile întreprinse de guvernanţii noştri democratici.** *Va trece un an sau doi şi abia după ce ţările industrializate din Europa şi din lume îşi vor fi găsit ritmul normal de dezvoltare şi, numai datorită acestui fapt, vor trage spre normal economia românească.*

Marile împrumuturi ale statului român au avut ca scop principal nu investiţii aducătoare de locuri de muncă şi profit; nu vă spun o noutate, majoritatea zecilor de miliarde au avut ca scop menţinerea unui anumit curs al valutei. Ce se ascunde în spatele acestei manevre nu este clar; clar este pentru noi faptul că Banca Naţională a României primeşte ordine din altă parte.

Încrengătura de manevre şi interese trece prin filiera marilor organizaţii oculte, dirijând totul după planurile iudaice de acaparare a economiei mondiale, până în cele mai mici amănunte.

De ce credeţi că, de douăzeci de ani, Isărescu este de neclintit de la cârma Băncii Naţionale? Gradul înalt pe care îl are în masonerie şi exactitatea cu care execută ordinele acesteia îl fac util intereselor iudaice.

Un amănunt, poate puţin luat în seamă de români: se pregăteşte înlocuitorul pentru Isărescu. Cine, aţi ghicit, Bogdan Olteanu.

V-aţi întrebat vreodată de unde a răsărit personajul respectiv, cu o ascensiune rapidă, tamnisam preşedintele Camerei Deputaţilor şi de acolo, fără studii de specialitate şi, evident, fără un C.V. potrivit, vicepreşedintele Băncii Naţionale?

Dacă nu era aşa un Oltean, nepotul Ghizelei Vosch, venită în 44 cu tancurile sovietice să conducă România, împreună cu Ana Pauker, Walter Roman, Leon Tismeneţki şi toată banda de duşmani de moarte ai românilor, nu ţipa presa ca din gură de şarpe, remarcând incompatibilitatea persoanei cu postul respectiv?

Dacă unii dintre dvs. nu ştiţi bine cine a fost Ghizela Vosch, vă voi spune: a fost evreica rămasă în România după exodul respectivilor în Israel, eminenţa cenuşie a Biroului Doi, consilier de taină al lui Elenei care, aşa cum ştie toată lumea, era de fapt conducătoarea Partidului şi a României comuniste.

Dar să revenim la criză: *România va ieşi din această calamitate la un an sau doi după ţările apusene şi Statele Unite masonice, după ce se vor mai fi cumpărat imobiliare cu preţurile căzute, independent de "măsurile" guvernanţilor, căci* ***actualii stăpâni nu au nevoie de o ţară insolvabilă, de o economie falimentară.*** *Marile consorţii evreieşti internaţionale, mascate prin încrengătura de companii şi societăţi economice, au investit sume enorme în România post-decembristă şi nu au nevoie de dezordini de nici un fel, şi în primul rând* ***nu au nevoie de trezirea spiritului de unitate, provocată de "cuţitul la osul" românului.***

Sacrificiile poporului român vor fi imense şi vor apăsa nu pe clasa politică, nici pe marea oligarhie financiar-economică. *Se vor distruge în continuare micile antreprize, micii comercianţi, vor rămâne pe drumuri milioane de români,* căci milionul de şomeri estimat nu a luat în calcul familia din spatele fiecărui disponibilizat.

Din alt punct de vedere, **marile dezastre financiare pot să aibă două urmări - referindu-mă exact la reacţia socială:**

- prima ar fi o mai mare obedienţă a românului faţă de patroni şi faţă de oficialităţi în general; aceasta este valabilă până la o anumită gravitate a situaţiei şi este variabilă în funcţie de caracterul poporului român;

- a doua reacţie ar putea să fie o trezire a demnităţii naţionale *– bineînţeles, construită prin asocierea trezirii la demnitate a fiecărui individ în parte.*

De ce trebuie să vină nenorociri asupra românului ca să iasă din indiferenţă şi somnolenţă? Nu ştim sigur, dar bănuim că vinovate sunt vicisitudinile abătute asupra noastră în decursul lungii noastre istorii. Probabil de aici şi vorba mult utilizată de români, un aparent nonsens: "cu cât mai rău, cu atât mai bine".

Mişcarea Legionară, cea adevărată, cea care nu a fost maculată de trădători şi deviaţiile simiste, socoteşte că ar fi momentul renaşterii spiritului de demnitate şi de combativitate al românului. Nu vrem să se înţeleagă că vrem să profităm de această catastrofă naţională sau că ne bucurăm de ea; oricum, nu am contribuit cu nimic la apariţia ei. De această situaţie, cum spuneam, profită nemărginit speculatorul străin şi autohton, din punct de vedere material.

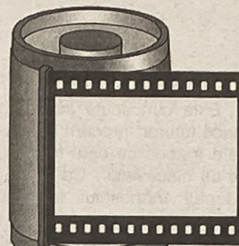
Guvernanţii noştri, oricum, nu sunt în stare de măsuri eficiente, constructive. *Pentru ei, singura soluţie este să mai ia o bucată de pâine de la gura săracului.* ***De rezolvare se vor ocupa cei obligaţi să nu scape lucrurile de sub control.***

Voi încheia cu un apel, utilizând modelul plastic de care mă folosesc des şi cu predilecţie:

Frate român, dacă tot ai intrat la apă, transformă necazul într-un prilej pozitiv. Repet: dacă tot ai intrat la apă, profită de ocazie şi spală-te de păcatul somnolenţei, al indiferenţei, al laşităţii! Săpunul ţi-l oferă Mişcarea Legionară!




CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA FEBRUARIE



***

Preşedintele partidului ilegal UDMR, Marko Bela, a încercat încă o dată să ne enerveze cu una din insolenţele sale tipice - cu un succes îndoielnic, însă, pentru că nici nu ne mai aşteptam la altceva din partea domniei sale. Citat în "Gândul", ediţia din 11 febr. 2009, el declară că "***România nu este, demult, stat naţional în realitate***", argumentând că nu poate fi, deoarece pe teritoriul său trăiesc 1,5 milioane de maghiari, nemaivorbind de alte comunităţi minoritare.

De ce nu ne mai impresionează "frumosul" gest de "solidaritate" cu ţara al cărei neferícit cetăţean este (până şi) Marko Bela?

Pentru că, de fapt, din cu totul alte motive decât cel enunţat, are dreptate: **un stat naţional este, prin definiţie** - urechile mari, toată lumea! - **un stat suveran care cuprinde între graniţele sale toate regiunile locuite majoritar de naţionalitatea pe care o reprezintă. Cahul, Ismail, Bolgrad, Cernăuţi, Durostor, Caliacra, Republica Moldova...**

Unde mai punem şi îndoiala noastră că, în condiţiile actuale, România ar mai reprezenta, nu un "stat suveran", dar măcar un "stat".

Şi totuşi, văzându-ne că nici nu clipim la vorbele sale pline de stropi, domnia sa continuă: "*De la începutul anilor 90 am auzit acest refren: <<Niciodată nu vom avea indicatoare bilingve, niciodată nu se va vorbi limba maghiară în administraţie şi nu va exista învăţământ în limba maghiară>>. **<<Niciodată>> înseamnă, de fapt, câţiva ani***" (din aceeaşi sursă). Asta ca replică la reînnoita declaraţie a lui Traian Băsescu, potrivit căreia în România nu va exista niciodată autonomie teritorială. "*Nu cred că în politică trebuie să spui niciodată*", pune şi Marko bomboana pe colivă, "pentru că în politică trebuie să fii curvă, deci accepţi orice de la oricine sare cu banul sau cu votul", îi citim noi gândurile mai departe, fără să mai cităm vreo publicaţie, dar gândindu-ne la ultimul secol de suferinţe româneşti.

Pentru că tot a venit vorba de indicatoarele bilingve, dorim să vă reamintim cum se soluţionează această problemă în două state mai mult sau mai puţin (sau deloc) democratice ale planetei:

1) România. Ne amintim de solicitarea (cea trecută sub tăcere a prefectului Codrin Dumitru Munteanu) de a se respecta legea, oricum incredibil de tolerantă cu moftul minoritar de orice fel. **Inscripţionarea în limba maternă a denumirii unor localităţi în care cetăţenii aparţinând respectivei minorităţi au o pondere de peste 20% "*se face pe aceeaşi tăbliţă indicatoare, <u>sub</u> denumirea în limba română, folosindu-se <u>aceleaşi</u> caractere, mărimi de litere şi culori*"**. Aceeaşi lege se aplică şi denumirilor de străzi, şi apoi unde mai punem şi **obligativitatea arborării steagului şi stemei României (şi numai ale României!) la sediile instituţiilor publice...** Doamne, cu câtă ferocitate mai oprimăm noi minoritarii, sărăcuţii de ei!

Cererea cu pricina, sub forma timidă a unei scrisori, încerca să tempereze un inferior ierarhic, primarul municipiului Sf. Gheorghe, Antal Arpad (sursa: "Condeiul Ardelean", 31 iulie -6 aug. 2009). Acesta dorea, ba chiar *a şi reuşit, fără probleme, să înlocuiască tăbliţele vechi (bilingve, desigur) cu unele noi, cu scris auriu pe fond albastru, în care denumirea în limba minorităţii este <u>deasupra</u> celei româneşti. A pus, de asemenea, un steag secuiesc la primărie, care fâlfâie liniştit, tot atât de ilegal, şi astăzi.* De fapt, unele probleme tot au apărut, însă numai în urma unor provocări absolut inadmisibile, adunările organizate de maghiari şi secui, care au readus în discuţie ***autonomia***.

Cu ocazia manifestaţiilor neconstituţionale din toamna lui 2009, pline de membri ai Partidului Jobbik şi ai Gărzii Maghiare, denumirea maghiară a municipiului Sf. Gheorghe a fost acoperită cu vopsea, pe două indicatoare bilingve, aflate la intrarea în oraş, de către persoane ce şi-au păstrat anonimatul.

Primarul Antal Arpad a spus despre incident că este "o provocare primitivă, un răspuns foarte greşit la cele două manifestări organizate la Miercurea Ciuc şi Odorheiu Secuiesc" (sursa: antena3.ro, 6 sept. 2009)

Hmmm, să vedem... ***Provocare?* Nu, a fost răspunsul, nemaipomenit de gingaş, la o provocare cât se poate de grosolană. *Primitivă?*** Da, aici aveţi dreptate: **un răspuns mai evoluat ar fi fost apelul la legile ţării, dar ele nu ne apără pe noi, românii**, nici măcar în conformitate cu puţinele prevederi normal româneşti care au mai rămas pe hârtie. ***Foarte greşit?* Hai să dăm cuvântul** unor veritabili, neobosiţi, multiseculari luptători pentru drepturile omului şi progresului social, evreii.

2) Israel. Ministrul Transporturilor, Israel Katz, a anunţat pe 13 iulie 2009 că **va şterge de pe indicatoare numele arab al localităţilor israeliene, păstrându-l numai pe cel ebraic.** Acesta şi-a justificat măsura ca răspuns la refuzul palestinienilor de a folosi denumirile evreieşti. "În hărţile palestiniene, în unele cazuri localităţile israeliene au încă numele arabe de dinainte de 1948", a subliniat el. **În 1949 sute de nume biblice au fost atribuite unor localităţi israeliene construite în locul satelor arabe rase de pe faţa pământului**, neacordându-se o atenţie specială concordanţei cu poziţia aşezărilor antice corespondente. **Premierul de atunci, David Ben Gourion, scria: "*Trebuie să excludem numele arabe, din raţiuni politice, aşa cum nu le recunoaştem, politic, arabilor dreptul de a poseda ţara*".**

Revenind la prezentul minunat, colcăind de toleranţă, diversitate culturală şi democraţie, "Ierusalim" nu va mai fi desemnat în arabă decât prin transcrierea ebraicului "Yerushalayim", nicidecum numele arab Al-Qods (Sfântul). În scrierea engleză, Jerusalem, devine Yerushalayim, Nazareth devine Natzrat, Jaffa devine Yafo, iar Safed din Galileea devine Tzfat, relatează AFP, citată de NewsIn.

Ei bine, dragi slugoi politici, dacă până şi evreii...?

***

Doar o vorbă să vă mai spunem despre **boala porcină** care ne bântuie. În mod oficial, de la începutul anului, pandemia de vaccin anti AH1N1 a început să secere şi copiii din România. ***Principalul factor de transmitere a infecţiei este... banul.***

Prin urmare, dacă nu sunteţi muritor de foame, nu suferiţi de avariţie patologică şi dacă, în fine, nu aţi pierdut vreodată o partidă de şah cu un câine maidanez, nu aveţi de ce vă teme pentru copiii dvs. Deocamdată.

Chiar şi ademeniţi cu bani, nu s-au găsit încă suficienţi părinţi care să-şi ofere copiii drept subiecţi experimentali, nici chiar din rândurile celor care ar face orice ca să-l vadă mai repede obligatoriu. Nici măcar dl. Dan Pereţianu, preşedintele Camerei Federative a Medicilor, care, citat de "Gândul", în ediţia din 14 ian. 2009, s-a declarat adeptul vaccinării inopinate, chiar şi dacă se opun părinţii. Prefăcându-se că se bazează pe Constituţia României, care permite statului suspendarea unor drepturi când viaţa cetăţenilor este în pericol. Dar... ce să ne facem cu "pandemia" asta contrafăcută de calitatea a şaptea, care, vai! nu prea ne ameninţă viaţa, nici a noastră, nici a copiilor noştri. **Aşadar, neîntrunindu-se "cvorumul" de cobai, testele se amână, prin urmare şi vaccinarea.**

Salutăm gestul nealiniat al câtorva reporteri de la "România Liberă", care s-au prezentat drept părinţi săraci interesaţi de "experiment", fiind neoficial asiguraţi că vor primi cca. 600 de euro pe cap de copil. Apoi s-au prezentat în calitate de reporteri la firma care efectuează testele pe copii, iar unul dintre managerii le-a declarat că societatea respectivă nu oferă nici un ban pacienţilor care se supun testelor pentru vaccinul Cantgrip (sursa: ziare.com, 1 febr. 2010). Nota noastră: nu e vorba despre "pacienţi", ci despre sănătoşi, şi nu e vorba despre "teste", ci despre riscurile de îmbolnăvire!

"Aş vrea să dezamorsăm faptul că aceşti copii ar fi cobai sau s-ar face o testare forţată. Testarea nu se face forţat, ci pe bani. ***Pentru prima perioadă de 21 de zile de la vaccinare pacientul primeşte 150 de euro şi următoarele 6 luni se plătesc 200 de euro*"**, **a declarat Radu Iordăchel, directorul Institutului Cantacuzino.** Totuşi noi, mai suspicioşi, nu contăm decât pe primii 150 de euro, pentru cazul în care victima infectată cu vaccinul nu mai apucă următoarele 6 luni. Trecând peste "divergenţele de opinie" privind suma exactă (0, 350 sau 600?), **considerăm că nu poate exista o recunoaştere mai făţişă a potenţialului nociv al unui produs decât să mituieşti oamenii să-l încerce gratis!**

În conformitate cu ştirile Antena 3, ediţia din 3 februarie a.c., după completarea fişelor de acord deja distribuite în şcoli, procentul de părinţi care acceptă să le fie injectaţi copiii cu noul miracol al ştiinţei este de doar 8%. (Însă ne putem încrede în această cifră ca şi în oricare alt sondaj de opinie de care ne-am mai "bucurat" şi până acum, adică mai degrabă nu.) Suntem oare exagerat de optimişti dacă tragem concluzia că, măcar în această situaţie, adevărata imunizare a maselor s-a produs şi funcţionează?

Nu ne imunizăm faţă de maladia porcului, ci faţă de a cirezii de vaci, încrederea oarbă în orice măcelar. Începem să nu ne mai prezentăm chiar cu zâmbetul pe buze la abator!

***

Noua carte electronică de identitate - cu microcip - se va elibera începând cu 1 febr. 2011. Modificarea legislativă făcută în cea mai mare tăcere a fost deja publicată în Monitorul Oficial. Este vorba de **Legea 243/2009** pentru modificarea şi completarea O.U.G. nr. 97/2005, a O.G. nr. 84/2001 şi a O.G. 41/2003.

Cărţile de identitate provizorii vor fi eliberate cu termen de valabilitate de minimum 30 de zile şi maximum un an.

Începând din iulie 2010 se va reorganiza Registrul Naţional de Evidenţă a Persoanelor (RNEP), pe un singur nivel central, iar serviciile publice comunitare de evidenţă a persoanelor vor face activităţile de actualizare şi verificare direct pe componenta informatică constituită la nivel central.

Vă recomandăm ca în lunile iulie-august ale acestui an, dacă "v-a luat foc buletinul" sau dacă "l-aţi băgat la maşina de spălat, din greşeală", dacă "l-aţi scăpat pe reşoul aprins", dacă "v-a curs acid pe el", dacă "l-aţi uitat în haina bunicului pe care tocmai l-aţi îngropat", dacă "v-a căzut în Dâmboviţa şi s-a dus la fund", dacă "vi l-a mâncat căţelul sau vi l-a ros hamsterul" – etc., să vă declaraţi buletinul distrus (nu pierdut, pentru a nu primi carte de identitate provizorie) şi să vă faceţi altul nou, care va fi fără cip şi (teoretic) cu data de valabilitate de 10 ani.

Este foarte posibil să aveţi surpriza ca acest nou buletin să fie valabil cel mult până în 2012, când iluminaţii au aruncat gogoaşa că lumea se va sfârşi, va dispărea, astfel încât oamenii să fie suficient de înspăimântaţi ca să accepte orice schimbare majoră de paradigmă socio-politico-economică instrumentată de antihristul pe care aceşti satanişti l-au pregătit spre „a salva umanitatea de la dezastru".

Deocamdată este singura soluţie de moment viabilă pe care o putem da celor care nu doresc buletin cu microcipuri. Pe parcurs cu siguranţă că vor apărea şi altele. Doamne ajută!

(continuare în pag. 8)

"Agenţia de ştiri Garda de Fier"







(continuare din numărul trecut)

JUDEŢUL VÂLCEA

Este cunoscută zicala: „ce este frumos place tuturor" precum şi „antagonista" ei: „nu este frumos ce este frumos, ci este frumos ce-mi place mie". Ca şi cei mai mulţi, sunt adeptul frumosului la modul general şi, vorbind despre jud. Vâlcea, mă număr şi eu în marea majoritate a turiştilor care parcurg în zilele de vacanţă locurile pline de farmec ale acestui loc de ţară ce cuprinde numeroase vestigii istorice şi culturale, staţiuni balneare, ape minerale faimoase şi munţi acoperiţi de păduri dese. O reţea de panglici asfaltate facilitează vizitarea acestor obiective răspândite în toate părţile judeţului.

RÂMNICU VÂLCEA

Încep excursia din „capitala" judeţului, municipiul Râmnicu Vâlcea, aflat într-o zonă de dealuri subcarpatice, bogată în livezi, la o altitudine de 430-450 m şi la o distanţă relativ mică faţă de Bucureşti, 174 km.

Localitatea a fost prima dată menţionată documentar în anul 1290, iar în 1370 avea şi mitropolie.

Primul popas, la intrarea în oraş dinspre Călimăneşti, la Cetăţuia, o bisericuţă din sec. al XV-lea, distrusă de un incendiu şi refăcută în 1680, cu fresce din secolul trecut, restaurate de Gh. Tătărescu. În această biserică au fost ucişi Radu de la Afumaţi şi fiul său, de către boierii Craioveşti care se împotriveau încercărilor domnitorului de a schimba politica de supunere faţă de imperiul otoman.

Casa lui Anton Pann (str. Ştirbei Vodă 18) este clădirea ridicată în stilul tradiţional al arhitecturii populare. Aici a locuit scriitorul când s-a mutat de la Braşov, ca profesor la Râmnicu Vâlcea, unde a avut şi tipografia începând din 1843, cu două teascuri, unul din lemn şi unul din fier.

Muzeul orăşenesc (str. Argeş 35) cuprinde în 16 săli, peste 5000 de piese de istorie veche, valoroase materiale arheologice descoperite de-a lungul Oltului, precum şi colecţii de artă şi etnografie.

Râmnicu Vâlcea are şi multe biserici de patrimoniu naţional, cea mai importantă fiind Episcopia Râmnicului. A fost ridicată spre sfârşitul sec. al XVI-lea de episcopul Mihai al II-lea, a luat foc în 1737, fiind refăcută de către episcopul Calinic şi pictată de Gh. Tătărescu. Aici a fost timp de două secole tipografia înfiinţată de Constantin Brâncoveanu, de care e legată şi activitatea lui Antim Ivireanu cât a fost episcop.

Biserica „Cuvioasa Paraschiva" este o ctitorie a lui Pătraşcu cel Bun începută în anul 1557 şi terminată de fiul său, Mihai Viteazul, pe când era ban al Craiovei.

Biserica „Buna Vestire" este ctitoria lui Mircea Ciobanul (1545-1559), refăcută în 1747, cu ancadramentul de piatră al ferestrelor frumos sculptate.

Parcul Zăvoi este un agreabil loc de plimbare. A fost amenajat în timpul domnitorului Barbu Ştirbei, în interiorul lui aflându-se statuia domnitorului, un lac pentru plimbări cu barca şi restaurant cu terasă.

Râmnicu Vâlcea este o placă turnantă pentru excursii în împrejurimi. Pentru început să alegem un itinerar care duce la Băile Olăneşti, aflate la numai 21 km depărtare.

Până să ajungem însă la Olăneşti, o să facem două popasuri, care însumează câteva ore.

BĂILE GOVORA

Primul îl facem după 17 km, la Băile Govora, aflate la altitudinea de 350 m. Fiind situate între dealuri, e ferită de vânturi, iernile sunt blânde, verile răcoroase şi lungi, aerul curat, ozonificat de bogăţia pădurilor şi a parcului din mijlocul staţiunii. Principalul factor curativ îl constituie apele minerale descoperite în secolul trecut, în 1887 s-a construit primul pavilion de băi, urmate apoi de altele noi, confortabile, spaţioase, frumos utilate. Izvoarele minerale din staţiune au apele sărate, iodurate sau slab mineralizate. Nămolul mineral şi nămolul saprapelic fosil reprezintă un alt factor important al staţiunii, alături de climatul de cură̆ţare.



GOVORA – "ieri" şi "azi"



La numai 1 km depărtare se află **Mânăstirea Govora**, menţionată în documente din prima jumătate a sec. al XV-lea. Ea a fost refăcută şi înfrumuseţată de Matei Basarab, care a instalat aici una din importantele sale tipografii, aici tipărindu-se printre altele Pravila de la Govora (1640) şi Cazania (1642). Biserica de azi, cu pridvorul pe stâlpi, cu uşa sculptată, încadrate frumos în piatră şi repictate, este opera meşterilor lui Constantin Brâncoveanu (1702).

Putem pleca de aici la Biserica Dintr-un Lemn (1715) ridicată în stil brâncovenesc.

OCNELE MARI

Al doilea popas îl facem în staţiunea balneoclimaterică Ocnele Mari. Despre exploatarea sării de aici, cea dintâi ocnă din ţară, pomeneşte un document ce datează din 1373. Exploatarea sării se făcea la zi în adâncituri care după 3-4 ani erau părăsite, transformându-se cu timpul în lacuri sărate. La numai 1,5 km depărtare de Ocnele Mari, se află staţiunea balneară sezonieră Ocniţa, unde şi aici există instalaţii speciale pentru tratamente în afecţiuni ale aparatului locomotor, ale sistemului nervos periferic, afecţiuni ginecologice.



OLĂNEŞTI

Ajungem la Băile Olăneşti, care înconjurate de munţii din jur, Gerea, Folea şi Căprăreaţa, apără staţiunea de vânturile puternice şi reci. În staţiune există vreo 30 de izvoare cu ape minerale. Prima analiză a apelor s-a făcut în 1830, constatându-se printre altele, prezenta iodului. În 1873, la o expoziţie internaţională, apele de la Olăneşti au fost premiate cu medalia de aur. De atunci renumele staţiunii a mers crescând an de an.

Cele mai multe ape sunt folosite în cura internă, celelalte având concentraţia cam de 9-10 ori mai mare decât cele pentru cura internă, sunt recomandate numai în cura externă.

În Olăneşti se pot vizita câteva monumente de arhitectură interesante, ca biserica de lemn a lui Horia (denumită şi Biserica Albă), casa Bădescu, casa Olănescu, casa Trică, precum şi alte două biserici din localitate, Sfinţii Voievozi şi Sf. Nicolae.

Excursii de scurtă durată, pe serpentine, se pot face la Piatra Scrisă, Peştera Pescarului, Piatra Porumbiştii sau peste deal la Schitul Iezeru, cu tot complexul de clădiri.



HOREZU

În altă zi, plecând tot de la Râmnicu Vâlcea, se poate face o excursie vizitându-se numai mânăstiri dintre cele mai cunoscute, toate cu mare încărcătură istorică. Ne îndreptăm spre oraşul Horezu, în care ajungem după ce am parcurs 22 km.

Localitatea este cunoscută ca centru pomicol, este şi mai renumită ca vechi centru de olari. Ceramica de aici, exportată şi peste hotare, este caracterizată prin fineţea deosebită a motivelor decorative. Olarii din Horezu sunt specializaţi mai ales în producerea de străchini şi farfurii, cu smalţ foarte fin de culoarea fildeşului.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu







POLITICA STRUȚULUI

Se apropie un război...

Pe nesimțite, reîncepe să se încetățenească termenul de "Aliați". Blocul de forțe aservite iudaismului care au făcut praf și pulbere din Europa, ignorându-și prostește cele mai elementare interese naționale, revine în actualitate. ***Nu are aceeași componență, dar are același stăpân***, deși acesta a comis deja grava imprudență să participe ca stat agresor și nu doar ca forță ocultă.

Nu are nici aceiași dușmani, pentru că cei vechi s-ar părea că nu și-au mai revenit, însă **noii dușmani reprezintă, esențialmente, același lucru ca și data trecută, și anume, o insulă de libertate care încă se poate guverna independent, permițându-și deocamdată să sfideze acele hotărâri care au făcut din restul lumii o turmă de sclavi și care acum încearcă să transforme turma în stat mondial.**

Țara noastră face parte, incontestabil, din "restul lumii". Asta este cloaca în care ne înfundăm tot mai adânc, cu voie bună și cu cântec, tot fără nici o legătură cu aspirațiile noastre naționale.

România dorește securitate. Foarte bine, este normal. **Dar România se apără de muște imaginare, cu rachete și scuturi cumpărate pe bani *imaginari*.** Încă nu ar fi atât de rău, însă... ***România nu se apără de dușmanii reali, care sar în ochi - oare din cauză că este atât de preocupată cu cei imaginari?***

Războiul care se desfășoară în momentul de față este lipsit de bubuitul bombelor, dar bubuie tunurile financiare, iar situația noastră "militară" este, din acest punct de vedere, ca a oricărui învins, atât doar că **acum nu ni se mai spune "*davai cias*", ci "*dă industria, na-ți împrumutul extern*".**

Cum spuneam, "dușmanul" este dușman (cui, nouă!?), doar pentru că este nealiniat. Simpla existență a libertății, chiar fără ostentație, a început să treacă pentru unii drept o neobrăzare de neconceput. Și mai mult, un pericol.

Cu cât ne mai îndatorăm?

Oare să se fi gândit marinarul, rămas fără flotă cum este, chiar din vina lui, că ar fi bine să avem și noi ceva, să ne mai cumpărăm și noi câte ceva, că tot este așa o super-ofertă la FMI?

Ce nu e clar? O să ne pună să plătim cu pământ românesc, dacă altceva n-o să mai avem ca să achităm datoriile.

În cazul achiziției noilor jucării americane antirachetă, există aspecte mult mai grave decât cel bănesc, dar, dacă tot veni vorba... cât costă?

Este, cu siguranță, o investiție care se măsoară în miliarde de dolari, însă ministrul Apărării Naționale, Gabriel Oprea, a precizat:

"*Nu putem vorbi în acest moment despre costuri sau despre locație* (dl. ministru folosește greșit cuvântul "locație", dar nu-i nimic - n. red.). ***Vor urma discuții la nivel de experți***".

Am înțeles: nu îndrăzniți să spuneți în public, numai experții pot folosi numere atât de mari... sau în contract nu se mai scrie prețul?

Până și Băsescu știa cât costă dolarul: un vapor.

Cine plătește? Bună întrebare; zice-se că SUA și NATO nu s-au hotărât încă dacă efortul trebuie suportat de "Aliați" în comun sau fiecare achită ce este în ograda lui.

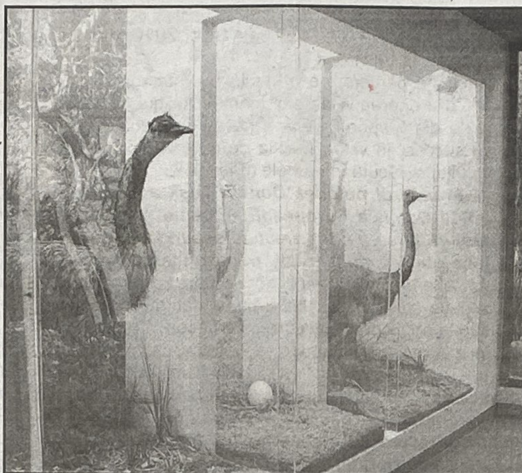
De fapt, dacă nu plătim noi sistemul, nu-i al nostru, ceea ce înseamnă că vom avea (încă) niște baze americane pe teritoriul românesc. Dar cum evreul e deștept, vom plăti echipamentele de o să ne iasă pe nas și tot nu vor fi ale noastre! Că doar ele ne apără împotriva dușmanilor SUA, la ordinele SUA, când are chef SUA...

...dacă funcționează.

Potrivit BBC, în teorie, racheta antirachetă își distruge ținta în aer, însă viteza rachetei interceptoare și a țintei sale ar fi de aprox. 6,5 km/sec. (viteza sunetului este de 0,34 km/sec.!).

Tot BBC apreciază că ar fi mult mai ușor să distrugi un glonț cu alt glonț.

Însă susținătorii proiectului sunt optimiști, pentru că, atunci când noi vom



privi "focurile de artificii" de la fereastra unui bloc bucureștean, ei vor fi la căldurică, în America, apreciem noi.

Cum va achita, așadar, statul român aceste cheltuieli, fără îndoială "mici"? *MApN a precizat deja că nu posedă fonduri pentru înzestrarea Armatei, nici măcar pentru achizițiile aprobate de CSAT cu ani în urmă, cum ar fi avioanele multirol sau transportoarele blindate.* Nu-i nimic, avem soluția clasică: mai rupem de la învățământ, mai de la asigurări sociale, mai de la sistemul sanitar... Ce!? Vade retro, satana, ați înnebunit? Ne trebuie banii pentru vaccinuri, luați-vă mâna de pe ei!

"Diplomația" românească în Orientul Mijlociu

Dar iată că ajungem la aspectele chiar și mai grave.

Să presupunem că instalația a fost adusă de Moș Crăciun, pe banii lui, înfășurată în jurul bradului și băgată în priză. Să ne-o imaginăm luminând feeric, cum face un scut de forță din noile filme science-fiction, invariabil proaste. Conturul României radiază în spațiul cosmic, speriind până și extratereștrii... Dar nu cumva o asemenea splendoare înfurie pe cineva chiar de pe această nefericită planetă?

Deja, toți necalificații de la televizor vorbesc despre Iran cum se vorbea după 1933 de Germania național-socialistă. *Iranu' e dușmanu' / Dă bomba cu merțanu' / Ne apără babanu'...* Chiar este nevoie să sune manelist, ca să înțelegem ce prostie este asta?

Ce avem noi cu Iranul, ce ne face el nouă? **Păi, cum spuneam, cam sfidează Noua Ordine Mondială, în care noi suntem înglodați până peste urechi**, iar dacă cineva "de sus" ne strunește...

Dar ce avea Iranul cu noi și ce i-am făcut noi până acum? Adică de ce ar fi vrut președintele Ahmadinejad să tragă în noi chiar și cu o praștie?

Neutralitatea României, vă dați seama, s-a cam evaporat. Țara noastră a tot trimis, cel puțin la nivel declarativ, pe toate câmpurile de luptă din ultimele decenii, "spitale de campanie", "forțe de menținere a ordinii", propaganda oficială încercând să mângâie conștiințele noastre de creștini, singurul popor care nu a dus niciodată război de agresiune. Aiurea! ***În Afganistan și Irak, forțele românești de menținere a ordinii au devenit combatante de partea "Aliaților"*** (vă place cum sună acest cuvânt, dezgropat din jegul istoriei, murdar de sânge?), ***iar forțele combatante s-au transformat în trupe de ocupație.*** Ce-i drept, băgăm mâna în foc că soldații români nu jefuiesc și nu violează, cum au făcut rușii în Europa în 1945, asta fiind acum treaba americanilor. Dar oricât de corect s-ar comporta ai noștri, dată fiind situația, tot nu se înfioară arabii de dragostea lor.

Gata cu diplomația

Zbang! Scut în România împotriva armamentului iranian!

Și Oprea (ministrul Apărării), și Băsescu s-au îngrămădit să spună cât mai repede și de mai multe ori că "în mod categoric, nu este găzduit pe teritoriul României un sistem care să fie îndreptat împotriva Rusiei, ci împotriva altor amenințări"; "este eminamente un scut defensiv, nu este îndreptat împotriva Rusiei, și vorbim doar de interceptori tereștri". Acest ton plângăreț reprezintă singura manifestare de sinceritate a politicienilor din România (gata cu "politicienii români", deja de multișor!). Nu vor să supere "marele urs", care tot mai mormăie, nemulțumit, bineînțeles că amenințător - cât rău ne-a putut face acest vecin, chiar și când era o putere creștină! - ceea ce oricum nu mai este din 1917.

Normal că nu vrem să-i supărăm, sunt atâtea alte metode de sinucidere, de exemplu împrumuturile FMI, și, în orice caz, noi vrem să încercăm ceva nou, că doar cu bolșevicii de gât am mai fost...

Dar cu perșii ce-ați avut!?

Tot respectul pentru lumea arabă, cea atât de greu încercată în zilele noastre, dar **iranienii nu sunt arabi, sunt perși.**

Pentru cei care nu au aflat încă, **există o mare sărbătoare religioasă celebrată de evrei, numită "Purim", care aniversează exterminarea rituală a 75.000 de perși de către evrei, mult înainte de Hristos.** ***Culmea, tot evreii nu i-au iertat, și din vara lui 2009 își tot îndeasă navele și submarinele în Marea Roșie***, pe care plănuiesc să o facă și mai roșie decât este, de sânge persan.

Iar noi, urmașii lui Ștefan cel Mare și Sfânt, cumpărăm de la *poporul ales al ororilor biblice*... scut care să ne apere de rachetele perșilor - pe care, să ne iertați, dar parcă le căutăm cu lumânarea, le implorăm să poposească pe cerul și pământul nostru.

Mari binefăcători ai umanității, din nou

Pe 17 sept. 2009, Barack Obama anunța reconfigurarea sistemului de apărare antirachetă propus de Bush, care presupunea amplasarea unui radar în Cehia și a zece rachete interceptoare în Polonia. Actualul lider de la Casa Albă a luat această decizie după ce serviciile americane de informații au ajuns la concluzia că Iranul testează și produce rachete cu rază scurtă de acțiune, mai degrabă decât intercontinentale. În aceste condiții, un eventual atac iranian ar viza aliații SUA din Orientul Mijlociu și Europa.

Ca motiv neoficial al reamplasării, ne referim și la refuzul cehilor și polonezilor de a găzdui asemenea dispozitive pe teritoriul lor. Justificările lor sunt cele pentru care ar fi trebuit să refuze și România, care însă nu mai refuză nimic, papă tot! România este singura țară care a răspuns oficial invitației Statelor Unite de a participa la noul sistem defensiv.

Cât despre americani, ce spuneau până alaltăieri serviciile lor de informații despre armele de distrugere în masă din Irak? **Acum este 100% cert, recunoscut de oricine, că irakienii nu aveau așa ceva.** Le-au distrus țara, i-au umplut de "democrație" ca râia, iar acum nici măcar nu-și cer scuze, plecând naibii de acolo. Chiar mai crede cineva "concluziile" americane?

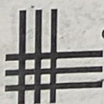
Iranul poate că dorește să-și construiască centrale energetice nucleare, fără să plătească prețuri exorbitante unor străini, cum bunăoară face România cea cuminte.

Reamintim că actualul casus belli este exclusiv programul nuclear iranian, iar amenințările sunt lătrate de SUA, singurul stat din lume care a folosit arme nucleare într-un război, și încă asupra unor așezări civile, Hiroshima și Nagasaki. În toate au vrut să-i întreacă pe britanici, chiar și în crime de război, iar cum englezul Churchill tocmai "comisese" Dresda...

Astfel încât nu poate să urmeze decât un fapt absolut mizerabil, o agresiune nejustificată, cu o mulțime de precedente. De ce trebuie să luăm parte la așa ceva?

(continuare în pag. 12)

Ștefan Hâncu








VACCIN ANTIGRIPĂ sau ATENTAT LA VIAŢĂ (II)

(continuare din numărul trecut)

NOTĂ: Articolul camaradului nostru a fost publicat şi în revista "LUMEA" din febr. 2010, dar sub alt titlu.

"***Numeroşi oameni de ştiinţă britanici avertizează că vaccinul nu a fost testat suficient, fapt care ar pune în pericol viaţa pacienţilor***".

Cu alte cuvinte, există riscul decesului nu în cazul contactării gripei porcine, ci în cazul administrării vaccinului antigripă porcină. "*Medicii din Regat susţin că **în anul 1976 în SUA un vaccin similar a provocat o boală neurologică rară** (sindromul Guillain-Barre) şi decesul a 25 de pacienţi. Acest sindrom atacă nervii periferici, provocând paralizie şi incapacitatea de a respira*". (ziarul "Ziua", 26.09.2009)

OMS a declanşat alarma, pentru ca apoi o întreagă reţea formată din oficiali din domeniul sănătăţii publice, virusologi, companii farmaceutice şi trusturi mass-media direct interesate de profit, să fie pusă în funcţiune. Aprox. 40 de state au contractat sute de milioane de doze dintr-un vaccin care nu numai că nu are un efect corespunzător, dar este de-a dreptul periculos. Pe scurt,

1. nu trebuie să facem acest vaccin, pentru că nu este testat suficient, poate fi mortal, mutagen, cancerigen, etc.; 2. nu trebuie să facem acest vaccin pentru că şi în cazul ireal, în care el ar fi fost testat, numărul de bolnavi nu impune ca fiind necesară vaccinarea; 3. nu trebuie să facem acest vaccin, pentru că, presupunând – prin reducere la absurd - că ar fi fost testat suficient şi că numărul de victime impune vaccinarea, serul este: nociv, toxic şi plin de aditivi cancerigeni.

Nu trebuie decât să aruncăm o privire în trecutul apropiat pentru a vedea că ceea ce se întâmplă acum, a mai avut loc. Pandemia de gripă declanşată artificial de SUA în 1976 după o campanie susţinută de stat la interesele companiilor farmaceutice prin mass-media subordonată acestor interese, s-a soldat cu mii de oameni care au suferit reacţii adverse, mulţi murind, iar alţii contactând sindromul Guillain-Barre.

În mod similar, aflăm acum că în Suedia, ţară care a contractat 1,8 milioane de doze din vaccinul Pandemrix contra AH1N1, au murit 6 oameni iar alţi 350 au suferit reacţii adverse din cauza acestuia.

În Franţa, Ungaria şi în alte ţări au început să apară din nou oameni cu sindromul Guillain-Barre ca urmare a administrării vaccinului (cf. Realitatea.net). Şi, ceea ce va veni hotărâtor în sprijinul afirmaţiei că pandemia a fost dorită şi administrată de marile companii farmaceutice pentru interesele lor, va fi tocmai faptul că **singurele companii producătoare de vaccin AH1N1, Hoffmann - La Roche din Elveţia şi GlaxoSmithKline din Marea Britanie, nu-şi asumă răspunderea pentru eventualele efecte secundare ale Pandemrix. Răspunzătoare vor fi, conform datelor contractuale, statele achizitoare ale vaccinului.** (**N. a.:** ***Cu alte cuvinte, eu îţi vând ţie o otravă, iar dacă tu eşti iresponsabil şi o cumperi, ba o mai şi împarţi altora, atunci este problema ta, pentru că eu, pe instrucţiunile de folosire, cât şi pe contractul făcut cu tine, mi-am scris exonerarea de orice răspundere în acest caz. Noi luăm banii, voi răspunderea şi moartea!***) Fabulos!

Halal negoţ! Tocmai de aceea tot mai mulţi oameni din Franţa, Germania şi alte ţări au început să privească cu suspiciune vaccinul şi refuză să şi-l administreze după ce statele lor au făcut contracte valorând milioane de euro din banul public.

Ţări ca Turcia, Polonia şi, în cele din urmă şi România, au refuzat să mai achiziţioneze vaccinurile de la GlaxoSmithKline. Şi aceasta în ciuda eforturilor făcute de oficialii UE şi OMS de a asigura populaţia că vaccinurile sunt sigure. Dar dacă ar fi sigure şi-ar asuma răspunderea! Nimic mai simplu!

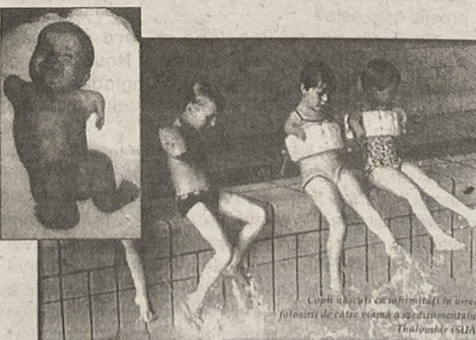
Amintiţi-vă cum madame Albright a dat fuga - draga de ea, ce îngrijorată era pentru noi! - să ne tragă de urechi că nu administrăm vaccinul HPV fetiţelor noastre de 9 ani, vaccin creat spre a combate o boală cu transmitere sexuală. Ce mod simplu şi pervers, de a steriliza o întreagă naţiune, prin distrugerea viitoarelor mame! Desigur că, făcând parte din "poporul ales", d-na Albright poate deţine cu succes, în viitor, funcţia de doctor al planetei cu facultatea făcută în hrubele masonice.

Premierul polonez Donald Tusk a sugerat că poate Comisia Europeană ar trebui să-şi asume răspunderea pentru efectele secundare, dacă tot face atât de mult lobby pentru aceste vaccinuri (cf. Altermedia.info). (**N. a.:** Se pare că în România situaţia se poate schimba brusc datorită faptului că sutele de inconştienţi care stau la coadă pentru a se injecta şi a-şi distruge sănătatea, sunt un aliat nesperat al acestor companii farmaceutice care insistă să-şi vândă la noi în ţară otrăvurile! ***Cine vă garantează că dacă vă vaccinaţi la Cantacuzino, faceţi aceasta cu un ser autohton şi nu cu unul deja achiziţionat de la Hoffmann-La Roche? Să nu uităm că Institutul Cantacuzino era în pragul colapsului financiar înainte de a se aşeza lumea sârguincios la coadă în faţa uşilor sale.***)

Punctul pe i a fost pus de **fostul ministru al sănătăţii din Finlanda, Rauni Kilde, care a afirmat că vaccinul împotriva gripei porcine este folosit de liderii lumii pentru a micşora populaţia globului:** *„Nu gripa de tip AH1N1 este periculoasă, ci vaccinul. Este foarte toxic şi făcut să aducă miliarde în buzunarele celor care produc acest vaccin"*. (conform Realitatea.net).

În mod cu totul iraţional, principalul susţinător al campaniei de vaccinare cu vaccinul HPV împotriva cancerului de col uterin, cât şi al campaniei împotriva gripei porcine, secretarul de stat în Ministerul Sănătăţii, prof. dr. Streinu Cercel a declarat împotriva tuturor evidenţelor că: „Presa a greşit. Vaccinul a fost testat şi nu dă efecte secundare. Punct. Aşa că ne rămâne să ne rugăm să fie copiii sănătoşi" (cf. „Gândul", 13 nov. 2009).

Care să fie cauza pentru care dl. Cercel arată o atât de mare încredere în companiile farmaceutice care nu vor să-şi asume răspunderea, încât ar pune în pericol o întreagă populaţie numai pe baza afirmaţiei (**n. a.:** orală nu scrisă, adică egală cu zero!) făcută de companii, aceea că vaccinurile sunt sigure şi cu siguranţă testate? (**N. a.:** ***Să nu ştie dl. doctor Cercel că în anii 1960, Thalidomide a fost declarat un medicament sigur şi extrem de eficient pentru femeile însărcinate care manifestau o stare de greaţă sau insomnie.? Şi***



Copii născuţi cu infirmităţi în urma folosirii de către mama a medicamentului Thalidomide (SUA)

că miile de foste sarcini, devenite acum adulţi, au braţele malformate precum înotătoarele? – a se **vedea imaginea de mai sus**)

Un alt român, expert microbiolog Vanea Atudorei, director al unei companii producătoare de medicamente din Canada, prezent în cadrul emisiunii Observator Ştiinţific de la Radio Cluj, ne-a arătat că politica farmaceutică este făcută de oamenii de afaceri care conduc această industrie, „milionarii şi miliardarii în cârdăşie cu guvernele respective". Astfel, zelul d-lui Cercel începe să nu ne mai mire.

În această cârdăşie intră şi medicii care, în schimbul promovării şi prescrierii medicamentelor diferitelor companii de pe piaţă, sunt amplu retribuiţi cu posturi în diferite instituţii - poate chiar în cadrul companiilor - şi plimbaţi pe la congrese. (**N. a.:** Să nu pierdem din vedere faptul că, atunci când dl. Cercel nu şi-a făcut bine treaba, el „şi-a dat demisia", după care a fost repus în funcţie din nou, foarte probabil în urma promisiunilor de a promova cu toate forţele aceste vaccinuri. Uitaţi-vă în România şi o să vedeţi că jumătate dintre doctorii noştri se plimbă pe la congrese când ai nevoie mai multă de ei, iar acum veţi şti şi de ce majoritatea îşi permit asta).

Se formează astfel o întreagă reţea de interese, care poate înăbuşi apariţia unor medicamente mai ieftine şi mai bune. Prof. Atudorei ne dă exemplul bacteriofagilor - virusuri care distrug cele mai periculoase bacterii - produşi în Georgia, la Tbilisi. Tratamentul cu bacteriofagi are la bază biotehnologii mult mai ieftine şi nu comportă efecte secundare asupra corpului. Dar industria farmaceutică menţine tăcerea asupra acestui tratament, pentru că nu ar aduce profiturile aduse de antibioticele chimice şi foarte scumpe (**N. a.:** extrem de nocive - din fabricaţie - şi de ineficiente, parţial datorită proastei prescrieri de către medici, fără efectuarea unei antibiograme, parţial datorită haoticei administrări de către pacienţi, cu efecte ulterioare secundare precum boala Crohn şi rectocolitele. S-ar putea spune că ne cumpărăm distrugerea corpului la preţ ridicat.)

Microbiologul român ne spune că ***„din 40.000*** *de medicamente care există acum pe piaţă, OMS a reţinut abia 300 ca esenţiale.* ***Dacă am arunca jumătate din medicamentele care există în farmacii, populaţia ar fi mai sănătoasă!"*** Pentru că *„cele mai multe lucrează pe efectul Placebo! Iar măştile nu ne protejează cu nimic, măştile sunt praf în ochii proştilor"*, a mai declarat microbiologul.

"Singurii viruşi de care trebuie să se ferească omul sunt viruşii mediatici (**n. a.: în special cei emişi de PRO TV**)**, care pot suci şi prosti de la o zi la alta minţile a milioane şi milioane de oameni. Şi care chiar îi pot omorî pe oamenii care dau curs actelor pe care aceştia le comandă**, în cazul nostru vaccinul contra gripei porcine. Desigur, odată îmbolnăviţi, există dreptul acţionării în judecată, dar pe cine, căci NIMENI nu-şi asumă răspunderea..." (Petru Molodeţ, „Familia Ortodoxă", nov. 2009).

Un alt expert de talie mondială, Sir Richard J. Roberts, a dat un interviu în ziarul spaniol „La Vanguardia", în cadrul rubricii „La contra" (7 aug. 2007). Domnia sa este o somitate în domeniu, laureat al Premiului Nobel pentru Medicină în 1993 şi participant la Campus Excellence ce reuneşte la Fuerteventura 14 laureaţi Nobel! Iată ce declară:

"- Am dovezi că, în anumite cazuri, cercetătorii care depind de fonduri private ar fi putut descoperi medicamente foarte eficace ce ar fi pus capăt anumitor boli..

- Şi de ce au renunţat la cercetări?

- Pentru că industria farmaceutică este interesată nu atât să vă vindece pe dvs., cât să vă ia mai mulţi bani, aşa că, dintr-o dată, cercetarea respectivă este deviată către descoperirea de medicamente care nu vindecă întru totul, ci doar cronicizează boala şi vă fac să experimentaţi o îmbunătăţire ce va dispărea din momentul în care nu mai luaţi medicamentul.

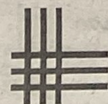
- Este o acuzaţie gravă!

- Ei bine, este un lucru obişnuit ca firmele din industria de medicamente să fie interesate în linii de cercetare nu pentru a vindeca, ci pentru a croniciza durerile, cu medicamente cronicizante, mult mai rentabile decât cele ce vindecă odată pentru totdeauna. ***Şi nu trebuie decât să urmăriţi analiza financiară din industria farmaceutică ca să verificaţi ceea ce spun.***

- Nu ne vorbiţi de lumea a treia?

(continuare în pag. 14)

Ionuţ Moraru








Atitudini

SFÂRŞITUL ILUZIILOR

Un număr crescând de oameni, dintre cei cu studii universitare şi cariere, dintre ziarişti şi oameni de ştiinţă şi cercetători, afirmă că observă în politica mondială o conspiraţie.

Drumul spre instaurarea unei Noi Ordini Mondiale nu este plăsmuirea imaginaţiei unei bande de paranoici, aşa cum ar dori unii să ne facă să credem. E suficient să privim în jur: la fuziunile între multinaţionale, la acordurile comerciale internaţionale, la eforturile pentru o monedă mondială, la reorganizarea comunităţii internaţionale; toate acestea indică profunde schimbări în raport cu care guvernele naţionale sunt complet neputincioase.

Scopul acestor transformări nu este cel clamat, un paradis mondial sub o Nouă Ordine, ci vizează posesiunea şi controlul întregii omeniri.

Serge Monaste este cunoscut ca autor al unor numeroase articole despre Noua Ordine Mondială, ca unul dintre pionierii dezvăluirii planurilor şi documentelor secrete ale iudaismului din ultimul timp. Ziarist la publicaţia canadiană *L'Enquete* din Quebec şi fondatorul unei agenţii de presă independente, *International Free Press Network*, Serge Monaste a murit brusc de atac de cord, fiind perfect sănătos, la scurt timp după dezvăluirea ***Proiectului Blue Beam*** şi a ***Protocoalelor de la Toronto***, iar jurnalistul care îl ajuta în investigaţii a murit şi el, tot în urma unui atac de cord, la fel de suspect.

Protocoalele de la Toronto se referă la controlul iudaismului asupra tuturor factorilor de natură politică, economică şi socială, iar actorii acelei reuniuni secrete din Canada anului 1967 erau conducătorii primelor 6 bănci din lume, ai primelor 6 multinaţionale energetice şi primii 6 producători agroalimentari de pe planetă.

Iată două dintre articolele *Protocoalelor de la Toronto*:

(1) *"Vom transfera încet dar sigur multinaţionalele noastre în ţări noi, cucerite de ideea de <<economia de piaţă>> - ţările din Estul Europei, Rusia şi China. (...)*

De altfel, guvernele lor nu au fost instalate chiar de noi înşine?

Nu fac apel la ajutorul extern si la împrumuturile de la "Fondul Monetar Internaţional" şi de la "Banca Mondială", care ne aparţin nouă?"

(2) *"În acest fel* ***vom pune pe picioare o economie globală la scară mondială, care va scăpa total de sub controlul naţiunilor-state.***

Această nouă economie va fi mai presus de toate; nici o presiune politică sau sindicală nu va avea vreo putere asupra ei. *Îşi va dicta propriile „politici mondiale" şi va obliga iniţierea unei reorganizări politice, dar în conformitate cu priorităţile noastre la scară mondială.*

Viitorul control asupra populaţiilor *din aceste state trece obligatoriu prin controlul absolut, de către noi, asupra producţiei alimentare la scară mondială şi prin acapararea* ***controlului asupra principalelor <<rute alimentare>> ale planetei.****"*

Protocoalele de la Toronto au acelaşi obiectiv ca şi faimoasele *Protocoale ale Înţelepţilor Sionului* despre care evreii, cei influenţaţi sau plătiţi de ei şi proştii susţin că ar fi un fals fabricat de antisemiţi. **Să privim însă aceste documente prin prisma unui eveniment recent:**

Începând din ianuarie 2010 în România a intrat în vigoare Codex Alimentarius – în traducere, "legea produselor alimentare" – un pachet de standarde pentru toate alimentele (fie ele preparate, semipreparate sau crude), pentru distribuţia către consumator, precum şi prevederi în ceea ce priveşte etichetarea şi prezentarea, metodele de analiză şi prelevare, **norme după care se va alimenta 95% din populaţia lumii (adică peste 165 de ţări).**

Comisia de comerţ Codex Alimentarius este finanţată şi condusă de *Organizaţia Mondială a Sănătăţii* şi de *Organizaţia pentru Alimente şi Agricultură a SUA* (FAO).

În spatele acestei comisii ce pretinde că se ocupă de sănătatea noastră stau Naţiunile Unite, Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi





marile carteluri farmaceutice şi băncile internaţionale, ***oficialii afirmând că acest program de alimentaţie internaţional*** – *nota bene: obligatoriu pentru 95% din populaţia planetei -* ***ar fi o colecţie de standarde adoptate pentru protecţia sănătăţii consumatorilor.***

Specialiştii în nutriţie însă estimează că aplicarea acestui program va produce peste 2 miliarde de victime în următorii 20 de ani din cauza bolilor generate de proasta calitate a alimentelor produse conform acestui Cod, pentru că, în realitate, **se va trece la hrana artificială, din produse chimice, modificată genetic, iradiată etc.**

Asociaţia Medicilor şi Chirurgilor Americani şi-a exprimat opoziţia faţă de Codex Alimentarius, iar în **Marea Britanie** practicanţii medicinii naturiste, susţinuţi de membrii *Camerei Lorzilor*, s-au opus ferm politicii pro-Codex a lui Tony Blair; de asemenea, Africa de Sud a afirmat că nu se va conforma directivelor Codex-ului Alimentarius, ca şi India. **O jumătate de miliard de petiţii din partea populaţiei Europei Occidentale a inundat mesageria europarlamentarilor**, într-o asemenea măsură încât comunicaţiile interne au fost blocate.

Cu toate acestea, directivele Codexului Alimentar au fost adoptate, spulberând brutal visele celor care încă îşi mai închipuiau că ar trăi într-o democraţie mirifică.

Iată în ce constau **Directivele Codex-ului Alimentarius:**

1. Agricultura şi alimentaţia animalelor vor fi reglementate conform normelor fixate de **trusturile chimiei farmaceutice**; aceasta implică, de exemplu, ca fiecare vacă de lapte de pe planetă să fie tratată cu hormonul de creştere bovin recombinat genetic produs de ***"Monsanto"***. Potrivit Codexului, orice animal de pe planetă folosit în scopuri de hrană trebuie tratat cu antibiotice şi cu hormoni de creştere.

"Monsanto" este o corporaţie din S.U.A. cu o serie de invenţii toxice şi cancerigene care au omorât milioane de oameni în lume: DDT, PCB (interzis în Europa în 1987), Agent Orange (folosit de Pentagon în războiul din Vietnaman împotriva populaţiei civile).

Jurnalista de investigaţie Marie Monique Robin, anchetând timp de trei ani în America de Nord, Argentina, Brazilia, Mexic, Paraguay şi în Europa, a dezvăluit istoricul terifiant al concernului american, producătorul a 90% din plantele transgenice la nivel mondial.

Pe tot parcursul activităţii sale, *"**Monsanto**"* a fabricat cele mai periculoase produse din istoria industrială, a falsificat studii care demonstrau nocivitatea produselor lor, a presat oameni de ştiinţă, administraţii, instituţii, jurnalişti şi agricultori, **concernul fiind susţinut de administraţiile americane, de la Reagan la Bush, pentru a exporta agricultura plantelor manipulate genetic în toată lumea.**

<u>**Seminţele sunt sursa tuturor alimentelor. Oricine deţine seminţele, deţine alimentele! Iar 90% din toate seminţele modificate genetic din lume sunt patentate de *"Monsanto"* şi deci controlate de aceasta**</u>.

2. Regulile Codexului permit ca produsele ce conţin organisme modificate genetic (OMG) să nu mai fie etichetate.

3. Mai mult, în 2001, 12 substanţe chimice despre care se ştie că sunt cauzatoare de cancer, au fost interzise în 176 de ţări, inclusiv în SUA. Ei bine, Codex Alimentarius aduce înapoi 7 dintre aceste substanţe interzise (hexachlorobenzene, dieldrin, aldrin etc,), care vor fi folosite din nou.

4. Alimentaţia umană certificată legal va trebui să fie iradiată cu cobalt. Sub regulile Codexului, aproape toate alimentele trebuie iradiate, iar nivelurile de radiaţie vor fi mult mai mari decât cele permise anterior.

Nu a trecut o lună de la aderarea României la Codex Alimentarius şi ziarul "Financiar" din 2 febr. 2010 anunţă că în agricultura noastră se va folosi un compus chimic pe bază de initium (un ingredient activ din noua clasă a substanţelor chimice impuse de "Codex Alimentarius").

Produsul va fi folosit pentru culturile de struguri, cartofi, roşii, castraveţi şi ceapă.

Pentru publicul larg se spune că *"beneficiile pe care le-ar aduce această substanţă sunt legate în primul rând de combaterea dăunătorilor, dar, totodată, aceasta micşorează şi durata în care se obţine recolta."*

Dar, conform cercetătorilor, folosirea produselor cu initium sporeşte cu până la 85% riscul de cancer de colon, substanţa devenind reziduală în organism (1 mg de initium se elimină în aproape un an, iar dacă legumele tratate cu initium sunt ingerate zilnic, practic acesta nu mai este eliminat din organism şi, aşa cum ajută la creşterea rapidă a celulelor leguminoase, la fel de repede va conduce la mărirea tumorilor maligne).

"Justificarea" aplicării Codexului se bazează pe **trei minciuni** în legătură cu agricultura.

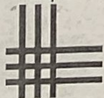
Prima: Agricultura industrială va hrăni întreaga omenire

Adevărul: Foametea la nivel mondial nu este generată de insuficienţa alimentelor, ci de faptul că mulţi oameni nu au acces la hrană din cauza sărăciei.

De fapt, însăşi agricultura industrială amplifică foametea prin **ridicarea costurilor agriculturii** tradiţionale, prin forţarea a zeci de milioane de cultivatori de teren să renunţe la pământ. În ultimele zeci de ani folosirea intensivă a chimicalelor şi a tehnologiei, precum şi a sortimentelor de seminţe patentate aduse fermierilor de către concernele industriale, au mărit dramatic costurile agriculturii. **Cultivatorul de teren trebuie să plătească din ce în ce mai mult pentru a face agricultură „în manieră industrială", iar recoltele bogate şi competiţia din întreaga lume scad preţurile plătite cultivatorului *(însă, datorită preţurilor intermediare mari, preţurile alimentelor nu sunt mici pentru consumator).***

(continuare în pag. 14)

Nicoleta Codrin








Dictionar explicativ

TERMENI DEFORMAȚI DE DIVERSIUNEA IUDAICĂ

Din discuțiile avute cu camarazi și cu simpatizanți am constatat că o serie de termeni utilizați în mod curent azi (în discuții, în literatură, în presă), au căpătat o conotație falsă, corespunzătoare intereselor iudaice, de aceea ne simțim obligați să deslușim adevăratul sens al acestor termeni; **sursa utilizată**: ***Larousse***.

REDACȚIA

***

Semit = *persoană care face parte din grupul de popoare, apropiate între ele prin limbă și prin aspect fizic, din* ***sud-vestul Asiei, nordul și estul Africii****, căruia îi aparțin astăzi* ***arabii, sirienii, iranienii, perșii, etiopienii, evreii etc.***

Antisemit = *care are atitudine (politică, socială etc.) ostilă față de evrei.*

Doctrină sau atitudine ostilă sistematică față de evrei

NOTĂ: În ce scop propaganda iudaică utilizează impropriu termenul de "antisemitism"? Din moment ce semiți nu sunt numai evreii, ci și arabii, de exemplu (și sunt o populație numeroasă, care nu poate fi ignorată din nici un punct de vedere), de ce antisemitismul este definit ca ostilitate doar față de evrei? După toate probabilitățile, includerea unor populații atât de numeroase și de diferite în definirea antisemitismului ar fi amplificat gravitatea delictului!

***

Democrație = *1) Formă de organizare și de conducere politică a societății, care proclamă suveranitatea poporului* (**n. red.**: atenție la nuanțe! "o proclamă" nu înseamnă neapărat că o și aplică! "*A proclama*" înseamnă doar "*a anunța ceva în mod oficial; a aduce la cunoștința publică*");

2) Regim politic în care poporul își exercită suveranitatea prin reprezentanții săi;

3) Formă de guvernare a statului, bazată pe separația puterilor și pe votul universal.

NOTĂ: Definiția reprezintă forma ideală, democrația antică, originală, grecească; de la aceasta, însă, până în zilele noastre, au intervenit sutele de inovații iudaice prin care democrația trebuia să devină mijlocul de acaparare a puterii mondiale.

***

Genocid = *exterminarea sistematică a unui grup uman, național, etnic sau religios.*

Holocaust = *1) sacrificiu în care victima este arsă în întregime;*

2) Exterminarea evreilor de către naziști între 1939 – 1945.

NOTĂ: Termenul de "holocaust", acceptat fără discernământ în lumea postbelică a celui de-al doilea război mondial, este aplicat în momentul de față ca o ștampilă acuzatoare asupra a două popoare: german și român.

Întrebarea care se pune este dacă există cea mai mică similitudine între desfășurarea presupuselor activități criminale și dacă există motive de a face o apropiere între poporul german și poporul român.

În mod evident se desprinde de aici faptul că ura iudaismului mondial se propagă cu aceeași intensitate asupra celor două popoare. Ce se urmărește prin această politică?

***

Conservatorism = *1) stare de spirit, tendință a celor care sunt ostili inovațiilor politice și sociale;*

2) atitudine de susținere a vechilor forme ale vieții politice, economice și culturale;

3) doctrină politică din epoca modernă, care pledează pentru apărarea ordinii tradiționale.

***

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

***

Muntele Athos, in pericol

Uniunea Europeană pare să fi găsit un mijloc de a se descotorosi de cel mai însemnat nucleu al monahismului creștin ortodox: Muntele Athos.

Bineînțeles, se prefac că vor să "pună în valoare" vestigiile culturale - și cum altfel decât prin turism, că doar așa mai iese banul în Grecia: se restaurează bisericile, se construiesc șosele, hoteluri, toată infrastructura necesară pentru un puhoi de "vizitatori" care să copleșească liniștea rugăciunii cu gălăgia și blitz-urile lor...

Prin anii 80, câteva organizații internaționale se oferiseră să investească în "renașterea Athosului". S-au lovit, însă, de refuzul categoric al călugărilor, cărora nu le trebuiau banii masonilor pentru poleirea mănăstirilor, nici ai turiștilor ce aveau să vină - și nici turiștii în sine.

Dar acum se pare că au fost păcăliți... Noul "sprijin" este, chipurile, autohton – prin organizația KIDAK care funcționează, de fapt, cu fonduri europene.

De unde vine banul, vin și ordinele, iată un mare adevăr a cărui ignorare este astăzi cauza atâtor rele! Condițiile contractuale sunt o capcană perfidă pentru "beneficiari": **majoritatea drepturilor de proprietate - în caz de neînțelegeri între parteneri - vor reveni investitorilor** (după I. Yorobiovski - "Imperiul tainic", pag. 10-15)

Neînțelegeri? De exemplu, legea călugărească severă le interzice femeilor să vină pe Muntele Athos. Este o normă respectată încă de la înființarea primelor așezări monahale de aici, de aproape două mii de ani, impusă de însăși Maica Domnului.

Dar asta lezează interesele "partenerilor", care le vor pune călugărilor pumnul în gură. Acestora li se va spune: "Programul turistic prevede vizitarea sfintelor biserici, dați-vă la o parte! Vine cine vrea, bineînțeles că și femei, ce-i cu discriminarea asta? Și ce contează dacă vin și homosexuali, și sectanți?"

Despre **încreștinarea Sf. Munte** Tradiția ne spune că pe vârful Athonului se afla idolul Apolon, din aur, cu o înălțime uriașă. La acest idol veneau mulți, i se închinau și îi aduceau jertfe omenești. Și acum se păstrează aceste altare păgâne de sacrificii, având pietre cu canal de scurgere a sângelui, pe care se junghiau copiii.

Atunci când Maica Domnului împreună cu Sf. Apostol Ioan călătorea spre insula Cipru, s-a ridicat o furtună pe mare și corabia a fost dusă în apropierea Muntelui Atonului. Coborând Maica Domnului la țărm, idolul Apolon s-a prăbușit și s-a sfărâmat. Maica Domnului și Apostol Ioan le-au vestit elinilor despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre răstignirea, învierea și înălțarea Lui la ceruri, iar oamenii s-au închinat adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos și au mulțumit Maicii Domnului pentru acest mare dar. Apoi s-au botezat cu toții și și-au sfărâmat idolii de aur. De atunci datează tradiția monahală a Muntelui Athos, numit și "***Grădina Maicii Domnului***".

Mulțimea de turiști de toate felurile va asalta Athosul, eventual li se va permite accesul numai cu pantaloni lungi sau cu șorțulețe special închiriate la poartă. Se vor fotografia și ei lângă fiecare piatră, ca să aibă ce arăta acasă, adică se vor bucura de "comorile culturale", distrugându-le pe cele spirituale. Vor apărea bazaruri pline de "suveniruri" și băuturi răcoritoare..."turismul religios"!

Monumentul ortodoxiei, pe care legile grecești nu-l mai apără (care "grecești", ați uitat? europene!), nu a avut nevoie, cu secole în urmă, de nici o apărare. Muntele Athos, ca și Meteora, nu a fost niciodată ocupat de otomani, așa că nu legile Greciei (pe atunci pașalâc) l-au menținut neclintit pe o mare de Islam. Oare Grecia de astăzi, din nou pașalâc (european), are mai mult drept să-l vândă?

Nu, și nici nu credem că vrea, dar intervin niște circumstanțe foarte "speciale" care, strângându-se ca un clește, ar putea smulge grecilor ce au mai sfânt în țara lor: **criza - criză**. În Grecia lucrurile merg rău, în prag de crah național: deficit bugetar mare, evazionism fiscal și mai mare, guvern socialist cu planuri de austeritate forțată și mișcări sindicale puternice care se opun drastic guvernului.

"Nimic neobișnuit pentru Balcani", am putea spune cu cinism, cu toate că știm foarte bine că nu din zona balcanică a pornit toată mizeria în care ne scăldăm de câțiva ani.

Dar, pe când cei de la "putere" încep să-și piardă capul în socoteli care nu mai ies, răsare soluția evidentă, strălucind ca un soare: **banii FMI**.

Iată însă cum face UE o diferență între România (monedă proprie) și Grecia (zona euro): europenii trag cu dinții de greci, ca să nu cumva să ajungă a se împrumuta de la FMI, că altfel prăpădul se alege. Aferim, boierule, știe oricine că împrumuturile la vampirul monetar internațional destabilizează economia și viitorul oricărei țări.

Fiind, deci, vorba de moneda europeană, devalorizarea ei locală "molipsește" inevitabil și restul Comunității, care și fără acest incident se dovedise o afacere proastă.

Iată un înălțător moment de sinceritate, în care însăși UE arată cu degetul cămătăria sinistră a - nu, serios, ce-or fi: nemți, chinezi, africani? - evreilor.

Pe tărâmul primei democrații din istorie a avut loc ediția trecută a Jocurilor Olimpice (2008). Atunci a început povestea cu finanțarea pentru Muntele Athos.

Omenirea a făcut o mare greșeală când a crezut că reînvie această tradiție antică. Înainte de Hristos, vechii greci aduceau, prin jocurile lor Olimpice, un omagiu zeilor în care credeau, dar și tinereții atleților. Cu alte cuvinte, era o celebrare a ceea ce înțelegeau prin divin și uman, doi poli în armonie.

Înainte de a doua venire a lui Hristos, noii greci s-au gândit să aducă prin Olimpiadă un omagiu zeului Mamona și tinereții distruse a sportivilor mașini-unelte (mașini, pentru că sunt manipulați medical, ca să atingă performanțe imposibile omului de rând, iar după un scurt timp de "funcționare" sunt scoși din circuit, metabolismul lor alterat răzbunându-se într-o îmbătrânire prematură cu simptome nemaiîntâlnite; unelte, pentru că spectacolul lor este menit să distragă atenția maselor de la problemele cu adevărat importante, concentrându-le pe fleacuri și chiar încurajându-le huliganismul ocazional).

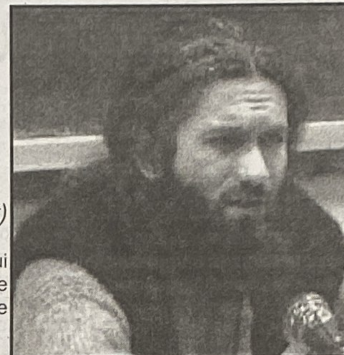
Prin urmare, cum se strânge cleștele?

Foarte simplu: "Nu vreți austeritate? Bine, de data asta vă iertăm, ia uitați cum vine colacul de salvare: Jocurile Olimpice; pentru asta investim acum în țara voastră, iar la momentul potrivit banii se vor întoarce gârlă, va fi totul frumos și la vară cald. Dar pentru asta trebuie să <<modernizați>> odată Muntele Athos, că toată liota de turiști vrea să-l vadă. Iar dacă nu sunteți de acord, s-a zis cu banii UE, salut! Noi vă lăsăm cu FMI".





MASONIZAREA BISERICII
SAU
"AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI (VI)



(continuare din numărul trecut)

Anul 2008. Toronto. Întrunirea Consiliului Mondial al Bisericilor: *„Schimbați Evanghelia și distrugeți slujbele Bisericii!"*

*- Credem că va veni o vreme **când Evanghelia se va îmbrăca într-o nouă haină, curățată de ciulinii urii împotriva poporului evreu**. Memoria celor șase milioane de evrei exterminați în holocaust ar fi cinstită astfel într-un mod adecvat. **Noua ordine mondială pe care o făurim** nu va cunoaște un alt holocaust! Vă mulțumesc și așa să ne ajute Dumnezeu!*

Au urmat și alte cuvântări despre alinierea Bisericii la normele corecte politic, expuse în termeni politici și juridici, care dovedeau **o totală necunoaștere a istoriei și a temeiurilor creștinismului.**

Înainte ca Arthur Rosenstein să-și încheie cuvântarea, reprezentantul Bisericii Ruse s-a ridicat și a ieșit din sală. El s-a simțit lezat în intimitatea sa religioasă. Era creștin și era rus. Nimeni din cei din sală nu a pomenit nimic despre cele șaptezeci de milioane de ruși uciși în timpul celor două războaie mondiale. **Nimeni nu a pomenit de genocidul anticreștin inițiat de Lenin și de consilierii săi evrei. Nimeni nu s-a gândit să cinstească exterminarea creștinilor în circurile romane.**

Cine stă în spatele „corectării istoriei"?

Cine va răspunde pentru episcopii, preoții și călugării catolici ghilotinați în piețe după Revoluția Franceză?

Cine va cere-socoteală miniștrilor și călăilor evrei care au exterminat zeci de mii de creștini în închisorile din România? (...)

O, minciună, care cobori de la părintele minciunii, diavolul cel ucigaș de oameni!

Vlădica Ilarion, episcop de Viena din partea Bisericii Ortodoxe Ruse, a șocat întreaga adunare și toată opinia publică europeană prin gestul său. El avea să facă niște declarații categorice în presă, amendând intenția de a alinia slujbele ortodoxe la normele impuse de politica masonică occidentală.

- Este inadmisibilă, din punctul meu de vedere, corectarea textelor liturgice pentru alinierea lor la normele contemporane, a declarat vlădica Ilarion pentru Mediafax.

Relativ recent, Biserica Romano-catolică a decis să înlăture așa-numitele „texte antisemite" din slujba din Marea și Sfânta Vineri.

Câțiva membri ai Bisericii Ortodoxe au început să propage ideea unei revizuiri a slujbelor ortodoxe, pentru a le aduce mai aproape de standardele contemporane ale politicii corecte. (...)

***Nu este numai o problemă a revizuirii tradiției liturgice, ci și una a reexaminării istoriei și doctrinei creștine.** Tema centrală a tuturor celor patru Evanghelii este conflictul dintre Hristos și iudei, care în final au cerut condamnarea la moarte a lui Iisus.*

***Nu a fost nici un conflict între Hristos și administrația romană, implicată târziu numai pentru că evreii nu aveau dreptul să condamne la moarte.** Toate acestea sunt atât de evidente, încât nu au nevoie de nici o explicație. Exact așa a înțeles Biserica veche istoria Evangheliilor și aceasta este înțelegerea reflectată în textele liturgice.*

Totuși regulile contemporane ale „politicii corecte" cer o altă interpretare, pentru a alinia nu numai slujbele Bisericii, dar și credința creștină însăși la tendințele modernității...

Întrunirea de la Toronto a fost un eșec. Protestul episcopului Ilarion, care reprezenta Biserica cea mai bine ancorată în tradiția liturgică a creștinismului răsăritean, a zădărnicit eforturile celor ce lucrează din umbră împotriva lui Hristos. **Lupta a fost câștigată, dar războiul a continuat...**

Evreii față în față cu Hristos: acuzații și dezvinovățiri. Scrisoarea unui preot ortodox român către un tânăr evreu din Canada

Declarațiile dure ale comisarului european al Justiției, precum și ecourile întrunirii de la Toronto au reaprins polemicile în jurul chestiunii evreiești. Internetul românesc s-a umplut de articole pro și contra evreilor.

Un tânăr evreu din Canada a pus la îndoială importanța teologică a slujbelor Bisericii. *„Nu are nici o importanță, până la urmă, cine L-a omorât pe Hristos. Important este să crezi în Hristos. Iar, dacă învinuirea evreilor de moartea lui Hristos răscolește o temă atât de delicată precum holocaustul, poate ar fi mai bine ca Biserica să renunțe la această acuzație."*

Un preot ortodox i-a adresat o scrisoare, dovedind că polemica Bisericii împotriva iudaismului a avut întotdeauna un caracter pur intelectual și niciodată nu a promovat manifestări agresive la adresa evreilor. **Iată textul scrisorii:**

"O problemă mai mult decât gravă pe care o ridică **tendința de „corectare" a istoriei** este citirea trecutului prin experiența crimelor comise de regimurile totalitare din sec. al XX-lea. **De la condamnarea criminalilor de război implicați în campaniile de exterminare a evreilor, până la urmărirea penală pentru antisemitism,** atunci când acest termen începe să acopere o arie din ce în ce mai mare de înțelesuri și subînțelesuri, este un drum întortocheat și alunecos, care **sfârșește într-o mlaștină a ignoranței și a urii.**

Din păcate, simplul fapt că eu, în calitate de creștin, invoc Biblia, este pentru o parte a evreilor o blasfemie. Această afirmație nu constituie o înțepătură venită din spirit de concurență confesională, ci o realitate confirmată de două mii de ani.

Polemica dintre creștini și evrei este, fără îndoială, cea mai lungă și cea mai susținută din istorie. Nici o altă confruntare religioasă nu a dat naștere atâtor texte polemic-filosofice, poetice, imnografice, exegetice. Această extraordinară tradiție a polemicii iudeo-creștine se cuvine a fi cercetată, valorificată și apreciată la justa ei valoare. **Cenzurarea acestui uriaș fond cultural, îndrăznesc să spun cel mai mare din istoria omenirii, atât prin cantitatea, cât și prin varietatea genurilor literar-artistice pe care le presupune, este un act de vandalism fără precedent.** Faptul că aceste monumente ale literaturii universale nu sunt studiate în facultățile de filosofie și literatură și, îndeobște, nicăieri în arogantul învățământ „laic" este dovada cea mai grăitoare că cenzura aplicată polemicii iudeo-creștine nu este o necesitate posthitleristă, ci are o vechime mult mai mare.

Însă cenzurarea la nivelul cultural, în spațiile academice, a înaintat treptat până la înaltele foruri ecleziale și statale; în 1965, Vaticanului i s-a impus să-și definească poziția față de poporul evreu, în sensul de a contrazice acuzația de „deicid" (uciderea lui Dumnezeu) care se cuprinde în Evangheliii și în imnografia creștină. Așa a apărut **documentul „Nostra Aetate", care își propune să restaureze pacea între creștini și iudei prin renunțarea la realitățile consemnate în Evanghelii**, legate de complotul împotriva lui Hristos, trădarea, condamnarea și răstignirea Lui.

Unul dintre argumentele invocate de „Nostra Aetate" este și acela că nu toți evreii au complotat împotriva lui Iisus și de aceea orice generalizare este răuvoitoare.

Rămâne să demonstrăm dacă individualismul tipic modern se verifică și în societatea imperiului roman de acum două mii de ani, și în tradiția iudaică în special.

Desigur, această declarație oficială a Bisericii Catolice s-a făcut pe fondul crimelor săvârșite împotriva evreilor de regimul lui Mussolini și Hitler. **Este oare potrivită folosirea unei fobii cauzate de un regim totalitar recent pentru a recurge la cenzurarea unei religii cu o vechime de două mii de ani? *Este oare sinceră această pretenție pacifistă a evreilor, sau ea nu este decât o prelungire a unei confruntări neîntrerupte vreodată dintre cele două religii: iudaismul și creștinismul?***

Strecurarea prejudecății cum că orice polemică, fie politică sau religioasă purtată cu evreii, se constituie într-o încurajare a fascismului și jignește victimele holocaustului este, fără îndoială, o exagerare.

Conciliul II Vatican a dat naștere unei adevărate vânători de expresii antisemite în cărțile Noului Testament și în imnografia creștină, în special cea răsăriteană, ortodoxă. Așa se face că **textul *Slujbei Prohodului***, care se cântă în Vinerea Mare în amintirea patimilor Mântuitorului, a fost **cenzurat tacit în varianta nouă a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (BOR), aruncându-se afară treisprezece strofe.** De asemenea au fost cenzurate unele tropare din slujbele *Învierii* (de duminică), precum și unele referiri la evrei din varianta liturgică a Evangheliei.

Toate aceste modificări întreprinse de BOR s-au făcut fără vreo motivare scrisă și fără a fi declarate. *Ele urmează întocmai prescripțiile Conciliului II Vatican, deși s-ar părea că Biserica Ortodoxă Română nu are nimic cu Roma*, și anticipează cu mult „intrarea" în Europa a României, care abia în 2002 va fi declarată vinovată de crime împotriva evreilor prin controversata Ordonanță 31/2002.

Întrebarea legitimă pe care trebuie să ne-o punem este aceea dacă un monument literar cu o vechime de peste douăsprezece secole, cum este *Prohodul Domnului*, are vreo legătură cu holocaustul.

O altă întrebare este în ce măsură parabolele imnografiei ordodoxe presupun evreii din zilele noastre și dacă există măcar un singur loc în care, prin invocarea evenimentelor răstignirii lui Hristos, se sugerează nevoia de răzbunare a creștinilor.

... trebuie să spunem că acuzațiile aduse lui Hristos se bazează doar pe prescripții *Vechi-Testamentare* și de aceea El a putut fi condamnat doar de evrei, nicidecum de romani, care L-au declarat nevinovat. (...)

... răstignirea lui Hristos a fost cerută nu de un grup de evrei rebeli, ci de sinagogă, în conformitate cu prescripțiile de mii de ani ale credinței iudaice. Evreii nu au renunțat niciodată la aceste prescripții, ele continuându-se în însăși esența credinței iudaice, care consideră vinovat de moarte pe oricine se închină altui Dumnezeu decât cel al iudeilor. În principiu, uciderea lui Hristos este conformă Legii iudaice, ea nefăcând decât să se alinieze unui șir întreg de ucideri la ordinul Sinagogii, printre care și cazurile unor proroci.

(continuare în pag. 15)

Pagină realizată de Corneliu Mihai




Carte legionară

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (X)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Alegerile din 1937

La 8 sau 9 noiembrie, câţiva dintre comandanţii legionari din Capitală am fost convocaţi la Casa Verde, locuinţa Căpitanului de când se terminase clădirea, în scopul fixării listelor viitorilor candidaţi. Cei chemaţi au fost: Gh. Clime, I. Belgea, Puiu Vojen, Mişu Polihroniade, prof. Codreanu, Alecu Cantacuzino, Vasile Cristescu, Al. Constant şi cu mine.

Căpitanul a stabilit următoarele categorii de candidaturi: 1) a acelor crezuţi indispensabili în viitorul parlament, 2) a acelor care ar fi bine să fie aleşi şi 3) a acelor care n-ar strica dacă ar fi aleşi. Ca urmare, candidaturile au fost fixate în conformitate cu această clasificare. Cei din categoria întâia au fost repartizaţi în judeţele cele mai tari şi sigure; cei din a doua, în judeţele cu multe posibilităţi de reuşită şi cei din categoria a treia, în celelalte, după posibilităţi şi locuri.

Căpitanul candida peste tot **în locul al doilea**. Eu am fost repartizat la Constanţa, Tulcea şi Bălţi, cap de listă şi cam pe la jumătatea listei la Ilfov.

În vederea alegerilor şi pentru a ne apăra de eventualele ingerinţe electorale, obicei în ţara românească, Căpitanul încheiase un pact de neagresiune cu Maniu şi cu Gh. Brătianu. Acest pact a fost aprig discutat şi criticat de ceilalţi oameni politici şi chiar de o parte dintre legionari.

La câteva zile după încheierea pactului, Căpitanul mă întreabă:

— *Ce crezi despre pact?*

— Eu cred că e bun şi ne va fi de folos, îi răspund.

— *Aceasta înseamnă că sunt alţii care nu-l găsesc chiar bun*, a replicat el.

Cum aşa era, am tăcut.

— *O ştiu*, a adăugat Căpitanul, *dar cine e împotrivă înseamnă că n-a înţeles nimic din rosturile lui.*

Ceva mai târziu, la o masă intimă, în casa lui Mişu Polihroniade, Căpitanul ne-a explicat însemnătatea pactului încheiat, ca şi a unor *Circulări* date mai înainte, prin care, în una, sfătuise pe legionari ca, în cazul în care "lui" i s-ar întâmpla ceva, toţi legionarii să-l ajute pe Maniu.

Regele, spunea Căpitanul, urmăreşte scoaterea mea din luptă, prin orice mijloace, fie chiar prin moarte. Maniu e şi el, in al doilea rând, pe lista neagră, ameninţat de aceleaşi pericole. Dacă rămânem, el singur sau eu singur, balanţa se va înclina in favoarea Regelui. Suindu-mă şi eu pe aceeaşi cumpănă cu Maniu, balanţa se echilibrează**, şi Regele va trebui să înţeleagă că, dacă eu dispar, nu va câştiga prea mult, căci se va întări in schimb Maniu, prin legionarii ce vor trece la el. **Totul nu este decât o manevră politică, de apărare.

Procedând în felul acesta, Căpitanul s'a inspirat din cele spuse, cu sute de ani mai înainte, pe patul de moarte, de către Ştefan cel Mare, domnul Moldovei, *care a sfătuit şi lăsat moştenire urmaşilor să se încreadă şi să închine ţara mai degrabă Turcilor, decât domniilor creştine vecine dar de rea credinţă.*

Căpitanul a purtat acestui domnitor nemăsurată dragoste şi admiraţie. Nu pierdea ocazia să ne vorbească de el, cunoscându-i viaţa şi faptele, dându-l drept pildă pentru nenumăratele virtuţi ce întruchipase. Mic de stat şi cam firav în tinereţe, a devenit Mare prin minte şi fapte: Ştefan Vodă a ştiut să se domine şi să domine, cum se citeşte din scrisorile adresate acelora care-i înşelase mereu speranţele. S-a umilit, dar n-a umilit pe alţii, decât din nevoia de a înspăimânta şi a da exemplu, ca să nu se mai facă la fel. De aceea a înjugat la plug pe polonii care-l atacaseră necavalereşte, arând cu ei pământul Dumbravei Roşii. Ştefan Vodă s-a priceput să-şi stimuleze oştenii cu dragoste, îndemn, faptă şi îndrăzneală, întrebuinţând din toate după trebuinţă.



Căpitanul - 1937

Învins o singură dată (şi la pământ), a ştiut să se ridice, să atace şi să învingă iarăşi, căci toate le-a făcut cu chibzuială, cum fac cei ce-şi cunosc puterile. A fost astrul care a ştiut să ridice micul său popor, făcându-l cunoscut mărimilor pământului şi a rămas raza cosmică care nu piere după trecerea anilor, reînnoindu-se în - şi din - sufletul Neamului.

Acelaşi rost al "apărării de sine" era de văzut şi în declaraţia dintr-o altă *Circulară* căpitănească, prin care se anunţa că *"24 de ore după venirea la guvern a Mişcării Legionare, România se va alipi Axei Roma - Berlin"*. In acelaşi scop de a-şi crea aliaţi şi a nu rămâne izolat, a dat şi telegramele din 29 sept. 1937, adresate lui Hitler şi Mussolini, felicitându-i cu ocazia primei lor întâlniri.

A doua zi de dimineaţă, după aranjarea acestei chestiuni, mi-a telefonat un vechi prieten, Mircea Ionescu, director la societatea Petroşani, rugându-mă să trec pe la biroul lui. Ne-am fixat ora şi m-am dus. M-a primit cu braţele deschise şi **tot deschis mi-a spus că, după obiceiul pământului, societatea lui ţinea la dispoziţia partidelor politice, pentru campania lor electorală, două milioane de lei!** Cuziştilor şi Mişcării Legionare li se rezervaseră câte două sute de mii, pe care-i avea pe masă, la dispoziţia mea. ***I-am răspuns că îi mulţumesc, dar îmi pare rău că nu-i pot primi: Mişcarea Legionară ţinea să introducă o nouă mentalitate în politica şi moravurile ţării şi, prin urmare, nu puteam călca căile umblate de vechile partide politice!*** Prietenul a început să râdă şi mi-a răspuns:

— *Mă, Virgile, auzisem că sunteţi cam nebuni, dar chiar aşa de nebuni tot nu vă credeam! Ia, domnule, banii, îţi dau cuvântul că nimeni nu va şti!*

— Imposibil, i-am răspuns. ***Nu e vorba dacă va şti sau nu cineva, ci de principiul în sine, de aceea nu pot primi banii pentru Mişcare.***

Dacă totuşi ţii mult, pot primi 10.000 lei, de la tine, nu de la societate, ca o contribuţie a ta, pentru campania mea, personală, în jud. Constanţa.

Mi-a dat cei zece mii de lei şi ne-am îmbrăţişat. **Sufleteşte fusese câştigat pentru Legiune.**

Un prieten care a citit cele de mai sus, înainte de tipărire, m-a sfătuit să scot chestiunea celor 10.000 de lei primiţi de mine. N-am făcut-o! **Dacă am procedat bine sau rău, nu mă interesează, eu nu vreau să ascund nimic, nici dacă unele dintre cele scrise ar fi în defavoarea mea. Nimeni nu este perfect şi eu mă consider mai puţin ca oricare altul. Dealtfel nici nu cred că este nevoie ca cineva să fie perfect în viaţă!** Nici sfinţii n-au fost perfecţi: au avut, cu intermitenţe, scăderi, unele mai mari, altele mai mici, dar scăderi, care, totuşi, nu le-au împuţinat valoarea creştină. De aceea consider că nimic nu este mai fad, obositor şi plictisitor ca perfecţia. Poartă un gust de isprăvit, după care nu mai poate urma nimic! De aceea n-am urmărit-o şi nici căutat-o. Întâlnită, rare ori, când am recunoscut-o, am admis-o şi respectat-o. Nimic mai mult.

După convorbirea cu prietenul de la societatea Petroşani, m-am dus la sediu şi i-am raportat totul Căpitanului.

— Ai procedat bine, corect şi legionăreşte, mi-a spus el şi mi-a strâns mana.

Rămâne de reamintit prima mare întrunire publică ţinută în oraş, de răsunet şi succes local. Au cuvântat prof. Codreanu, Nae Ionescu, Niculae Totu şi cu mine. Entusiasm, ordine şi deplină reuşită i-ar fi calificarea.

Rezultatul provizoriu al alegerilor din ţară a întrecut aşteptările cele mai optimiste. In toate judeţele, cel puţin capii de liste fuseseră aleşi. **În total aveam 66 de legionari deputaţi.**

Cam pe la mijlocul campaniei electorale, un profesor universitar, Ion Sân Georgiu, de curând intrat în partidul Naţional-Creştin, pe listele căruia candida, după ce-i fusese refuzată primirea în Legiune, ataca nedrept şi murdar pe Căpitan şi Mişcarea Legionară.

Prin *Circulara* Nr.119, Căpitanul i-a răspuns, scriind:

"... Numele acestui prieten este Ion Sân Georgiu, prof. universitar.

L-am dat in judecată pentru calomnie şi-l voi ţine minte, după cum şi voi, legionarii, veţi ţine minte pe toţi care au îndrăznit să ne acopere de noroi, ca să nu vadă Ţara carnea vie a rănilor noastre!"

Zisele Căpitanului, de atunci şi oricând, au fost nu numai sfat si ordin, dar şi doctrină legionară!

Aşa ar fi trebuit să rămână acum şi peste veacuri! Dar, când s-a format acel guvern, pretins legionar, de la Viena lui Hitler, sub preşedinţia cunoscutului eretic Horia Sima, acelaşi Sân Georgiu a fost numit ministru sau aşa ceva, la unul din departamentele fantomă ale acelui guvern. Personal n-am avut nimic niciodată cu Sân Georgiu, din contra, mai demult fusesem destul de legaţi, dar aceasta nu mă împiedică să întreb: *Cum s'a putut trece cu atâta uşurinţă peste o Circulară - ordin - a Căpitanului? Şi de ce?* ***Faptul rămâne, din nou, unul din numeroasele secrete ale întortocheatei concepţii anti-căpităneşti simiste!***

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student







Corespondență

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI (V)
- AFACEREA VIETNAMEZĂ -

Sfârşitul celui de al doilea război mondial a situat forțele marilor puteri pe poziții total diferite. Astfel;

- SUA şi URSS au ieşit din cumplitul conflict planetar mult întărite, atât politic cât şi militar ;
- Germania şi Japonia, învinsele conflagrației, dispăreau pentru un timp de pe arena politică mondială;
- Anglia şi Franța, deşi învingătoare, pierdeau enorm din puterea lor colonială. Anglia mai rămânea cu puține şi nesemnificative colonii şi trecea în totalitate sub controlul politic american (pudelul, cum i s-a mai spus), iar Franța pierdea, pe rând, marile sale colonii din Africa Centrală (Senegal, Camerun, Congo, Coasta de Fildeş ş.a.) şi Africa de Nord (Maroc, Algeria, Tunisia). Mai rămâneau sub controlul Parisului doar aşa-zisele "domenii şi teritorii de peste mări".

La capitolul pierderi coloniale francezii au înregistrat şi eşecul din Indochina, unde Vietnamul era cea mai importantă colonie.

Ca şi în Algeria, în Vietnam evenimentele au involuat tot sângeros. Ciocnirile militare, tot mai frecvente şi mai puternice, au culminat cu bătălia de la Dien Bien Phu (13.03-07.05.1954).

Incercuite în depresiunea sus menționată, lipsite de muniții, alimente şi medicamente, cu o aprovizionare aeriană aleatorie, trupele franceze au capitulat, deschizând drumul spre autonomie partizanilor comunişti vietnamezi, conduşi de Ho Chi Minh .

Acesta a fost momentul în care **americanii s-au hotărât să aplice din nou principiul *"Scoală-te tu ca să mă aşez eu"***, adică să intre ei viguros în vidul colonial lăsat de retragerea francezilor.

Inceputurile acestei intervenții s-au petrecut treptat, între anii 1959 - 1960, când preşedinți ai SUA au fost, pe rând, Dwigt Eisenhover şi J.F. Kennedy. Incet, încet, sudul Vietnamului (necontrolat de comunişti) s-a umplut de consilieri şi instructori americani care, pe rând, au ocupat poziții dominante şi autoritate politică.

Conflictul propriu-zis între Nord şi Sud izbucneşte abia după ce Lyndon Johnson devine, prin substituție, preşedintele SUA, după asasinarea lui Kennedy. Drept pretext SUA a folosit un aşa-zis atac al unor vedete torpiloare nord-vietnameze asupra a două distrugătoare americane ce patrulau în golful Tonkin (04.08.1964). Pe o vreme cețoasă vase de război americane au tras 'în neştire asupra unui adversar pe care nu-l vedea nimeni. Amiralul James Stockdale descrie în cartea sa "In love and war" ("In dragoste şi război"), apărută în 1984, detalii observate personal în cursul acestei înscenări. Respectivul militar era în acea perioadă pilot pe un avion de patrulare deasupra golfului Tonkin şi, chiar în ziua pretinsului incident, survolând apele acestui golf, privea (şi fotografia) mirat cum camarazii săi, marinarii de pe cele două distrugătoare, trăgeau continuu, fără să se vadă nici o navă străină.

Acest pretins incident a fost de fapt o înscenare ordinară pe care preşedintele Johnson a prezentat-o imediat Congresului SUA, de la care a cerut (şi primit) aprobarea de a dezlănțui războiul cu Vietnamul de nord.

Se pune în acest moment întrebarea firească: ***Ce i-a determinat pe americani să înscenze acest incident şi să deschidă acest conflict ?***

După trecerea atâtor zeci de ani şi după analizarea, pe ansamblu, a faptelor, putem da un răspuns simplu şi clar: **Afacerile.**

Ca şi în alte perioade, SUA a fost condusă de câte un organism politico-economic suprastatal. **Marile bănci de pe Wall-Street (cele 7 familii evreieşti) au creat aşa-numitul *"Council of Foreign Relations"* (prescurtat *C.F.R.*), adică un Consiliu pentru relații externe, care cuprindea peste 1.000 de politicieni influenți din toate domeniile vieții publice americane.** Cu ajutorul acestora s-au influențat deciziile politice americane importante într-o perioadă în care marile conflicte militare stagnau, la fel ca şi afacerile cu armament.

Un conflict militar nou nu putea decât să deblocheze situația economică, fapt care s-a



urmărit şi s-a produs. In scurt timp SUA au angajat în Vietnam, atât direct cât şi prin aliați, un număr imens de militari, echipamente şi tehnică de luptă, nave militare şi comerciale, aviație de luptă ş. a.

Astfel, participarea la conflictul vietnamez al SUA şi aliaților săi a fost reprezentată de: forțe americane - peste 500.000 militari; forțe sud-vietnameze - cca. 1.200.000 militari; forțe australiene - aprox. 50.000 militari; forțe sud- coreene - peste 300.000 militari; forțe din Noua Zeelandă, Thailanda şi Filipine - cca. 10.000 militari.

O asemenea maşină de război uriaşă ar fi trebuit, în fața unui adversar modest, să obțină o decizie rapidă, dar cu o singură condiție, anume ca această reuşită militară să fi fost dorită.

Din păcate, pentru atâta tineret trimis la moarte, victoria în Vietnam nu a fost dorită de SUA. Mai mult, Pentagonul a emis un regulament de luptă foarte dur, care interzicea acțiunile ofensive şi rezuma totul la autoapărare, adică un fel de non-combat pentru cca. 2 milioane de militari! Altfel spus, înnămolirea din Vietnam a fost dorită la Casa Albă, la ordinul discret al blestematului ***Council.***

Mai mult: la 13.10.1966, preşedintele Johnson este silit să accepte o restructurare a comerțului Vest - Est, prin ridicarea unor restricții la exporturile speciale către URSS. In acest fel materiale strategice americane (cauciuc, petrol, radare, aliaje speciale) ajungeau - via URSS - la comuniştii vietnamezi care le foloseau contra militarilor SUA! **Dar afacerile mergeau excelent, ca şi pierderile de vieți omeneşti, din ambele tabere.**

Astfel, în mod oficial, numărul morților în războiul din Vietnam a fost de aprox. 3,8 milioane de vietnamezi din nord şi sud; cca. 2 milioane de civili din Laos şi Cambodgia, țări antrenate fără voia lor în conflict; 60.000 militari americani (surse neoficiale vorbesc de cca. 200.000); un număr imens de americani răniți şi mutilați (peste 300.000) şi cca. 2000 militari dispăruți.

Tributul sângeros plătit de popoarele angajate



Masacrul american de la Mai Lai - Vietnam

într-un război malefic poate fi ilustrat cel mai bine de evenimentele de la Mai Lai. Acesta era un sat nord-vietnamez locuit de 480 țărani foarte săraci şi foarte simpli. La un moment dat (1960), în urma dispariției în junglă a unei patrule americane, restul unității i-a acuzat pe țărani de complicitate cu partizanii comunişti şi a trecut la represalii. Au fost ucise mai întâi animalele şi păsările, adică baza de existență a sătenilor. După aceea, anchetatorii, neavând rezultatele dorite, au ucis toți copiii în fața părinților. Masacrul a continuat cu uciderea maturilor în fața bătrânilor şi, în final, a bătrânilor în totalitate. In acest fel la Mai Lai nu a mai rămas nimic în viață. Surprinzător, peste două zile patrula americană (care atâtea zile se rătăcise în junglă) a reapărut la unitate, dovedind prin propria-i prezență că masacrul a fost inutil. Pentru aceste fapte monstruoase locotenentul Calley, comandantul unității americane împricinate la Mai Lai, a fost condamnat la închisoare pe viață şi eliberat ulterior, în 1976, după doar 10 ani de executare a pedepsei.

In scurt timp masacrul de la Mai Lai a transpirat în presa internațională, mai întâi în cea asiatică, apoi în cea americană. Efectul acestei ştiri a fost important, iar alăturat şi altor informații despre eşecurile armatei americane, a creat o stare de nemulțumire şi protest în societatea civilă din SUA, mai ales printre tineretul care urma să plece, la rândul lui, ca să lupte în Vietnam. Manifestațiile succesive de protest au culminat cu demonstrațiile din oct. 1967, la care au participat, pe întregul teritoriu american, peste 1,5 milioane de tineri.

In zilele de 21-22 octombrie s-a desfăşurat la Washington un marş de protest cu o participare de cca. 100.000 de tineri dezlănțuiți. Ținta principală a fost Pentagonul care, după căderea nopții, a fost la un pas de a fi ocupat de protestatari. Aceştia şi-au dat foc demonstrativ la livretele militare şi la ordinele de încorporare, şi-au făcut nevoile pe zidurile faimoasei clădiri şi au suportat din plin represiunea violentă a forțelor de ordine (trupe speciale şi Garda națională).

In zilele următoare o mare parte din Societatea americană a trecut de partea protestatarilor, fapt ce a determinat *"Council of Foreign Relations"* să întoarcă foaia. Brusc, preşedintele Johnson şi armata au fost scoşi țapi ispăşitori şi problema încheierii păcii a început să prindă tot mai insistent un contur realist, cu atât mai mult cu cât SUA fusese izolată şi pe plan politic internațional.

In acest context Lyndon Johnson este nevoit să renunțe la o nouă candidatură pentru preşedinția SUA, fapt ce-i determină pe republicani să-l propună pe Richard Nixon pentru acest post. Acesta, promițând cu insistență pacea în Vietnam, va fi ales în1968, ca noul titular la Casa Albă. Atât el cât şi alți 100 de colaboratori ai săi, printre care Henry Kissinger, făceau parte, de asemeni, din ***Council of Foreign Relations.*** Noul preşedinte şi secretarul său de Stat, Henry Kissinger, au impus o nouă politică de cooperare internațională, începând cu mult comentata vizită în China.

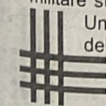
La încheierea păcii din Vietnam a contribuit şi generalul de Gaulle, aflat în bune relații cu Ho Chi Minh.

După alegerea lui Nixon armata SUA a început dezangajarea treptată din Vietnam, Laos şi Cambodgia, abandonând partizanilor comunişti teritorii şi milioane de oameni care îi sprijiniseră pe americani.

Tratatul final cu Vietnamul de Nord a fost încheiat în 1975.

Ca şi în conflictul din Coreea, în Vietnam americanii au participat, după propria lor încadrare, la un **"război regional limitat ". Poate... Nelimitate au fost însă, pe de o parte, traumele şi viețile pierdute a milioane de oameni nevinovați, iar pe de altă parte afacerile uriaşe făcute de "marea finanță" de pe Wall-Street, fără scrupule şi fără culoare politică.**

Ion Boiangiu







Corespondență

PREMIUL NOBEL PENTRU... RĂZBOI!



Alegerile prezidenţiale din noiembrie 2008 au avut în SUA unele aspecte inedite.

Spre deosebire de precedentele confruntări electorale pentru preşedenţia Statelor Unite în care dl. Bush junior a fost ales de "familie", de această dată dl. Obama se pare că a fost validat în mod corect şi real. In plus, campania sa electorală a fost susţinută cu un fast, cu o intensitate şi cu o risipă de resurse financiare greu de asemuit cu precedentele campanii. Se poate menţiona, de asemeni, că printre ONG-urile care l-au condus la victorie pe senatorul de culoare s-au aflat, în rol principal, "Uniunea creştinilor sionişti" şi "Asociaţia tinerilor israelieni" din SUA.

După terminarea alegerilor şi validarea d-lui Obama, vâlva stârnită de victoria acestuia a fost mediatizată la superlativ, cu un tam-tam atât de intens, de parcă s-a întors Mesia pe pământ.

Promisiuni electorale dintre cele mai îndrăzneţe au fost date şi redate de multe ori (până la saturaţie chiar) pe toate canalele media.

De atunci a trecut un an, iar în acest interval cota de popularitate a noului preşedinte american a scăzut sub jumătate din cea iniţială (33% faţă de 68-70%), în primul rând din cauza nerealizării principalelor promisiuni făcute în campania electorală.

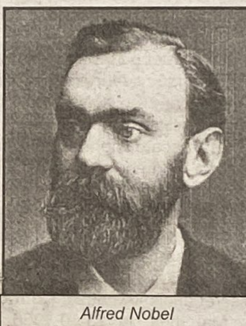
Astfel, s-a promis, printre altele, o pace rapidă şi echitabilă în Orientul Mijlociu, în principal între Israel şi Autoritatea Palestiniană.

Realitatea? Nimic bun. Israelul o ţine pe a lui, confiscă în continuare proprietăţi arabe iar în Cisiordania îşi înmulţeşte coloniile. Hezbolahul, la rândul său, nu-l eliberează pe soldatul israelian capturat cu ani în urmă, nu renunţă la incursiuni armate şi denunţă orice iniţiativă diplomatică externă. Incăierările se ţin lanţ, iar pacea promisă nu se întrevede.

S-a propus, de asemeni, lichidarea cumplitelor închisori de la Guantanamo (Cuba) şi Abu Grahib (Irak, lângă Bagdad). **Realitatea nu confirmă nimic.** La Guantanamo teroarea continuă cu aceiaşi intensitate, iar la Bagdad groaznica închisoare se "modernizează", în sensul măririi suprafeţei active şi al înmulţirii restricţiilor.

Incetarea războiului din Irak poate fi considerată cel mult o glumă: trupele NATO sunt tot pe poziţii, iar luptele, atentatele şi acţiunile de gherilă se înmulţesc.

In Afganistan situaţia este şi mai tristă. SUA au trimis între timp alţi 36.000 de militari specializaţi în lupte de partizani, iar aliaţii europeni se pregătesc să mai adauge şi ei alţi 7.000 de soldaţi şi ofiţeri de elită. Pentru localnicii afgani ocupaţia americană reprezintă o sursă permanentă de nesiguranţă. *In nenumărate cazuri, adunările de câteva zeci de oameni (serbări şcolare, nunţi, înmormântări) erau vizualizate din sateliţi după care, în câteva minute, un dron (avion fără pilot) apărea ca din senin şi-i fericea cu nişte rachete aer-sol.*


Alfred Nobel

Tot mai disperată pentru SUA devine şi situaţia din Yemen, unde partizanii islamişti îşi lărgesc zonele de influenţă şi activităţile paramilitare. **Alături de Iran, Yemenul devine rapid o nouă ţintă potenţială pentru invaziile americanilor.**

In iunie 2009 Curtea Supremă a SUA, după îndelungi şi minuţioase expertize asupra ororilor petrecute în închisoarea de la Guantanamo, a ordonat Pentagonului şi NSA (National Security Agency), adică forului suprem care coordonează toate serviciile secrete ale SUA, să dea publicităţii materialele înregistrate video şi audio la interogatoriile de la Guantanamo.

Dispoziţiile Curţii Supreme au fost blocate însă de dl. Obama care le-a opus un "Nu" categoric, veto-ul situat din punct de vedere constituţional la limita faimosului act fundamental dăruit Statelor Unite de Thomas Jeffersson.

Motivaţia d-lui Obama a fost una pe cât de simplă, pe atât de ridicolă: *"Publicarea documentelor referitoare la activităţile din închisoarea militară de la Guantanamo ar putea conduce la scăderea prestigiului U.S. Army".* Ca şi cum acest prestigiu ar mai exista şi, deci, ar mai putea scădea !

Mai putem adăuga la toate aceste eşecuri şi recenta respingere, de către SUA, a tratatului internaţional pentru interzicerea minelor antipersonal, tratat semnat de toate celelalte state care produc şi exportă tehnică militară.

Frumoasă luptă pentru pace, d-le Obama, încadrată perfect în programul dvs. de guvernare!!!

Nici în Pakistanul vecin situaţia nu este mai bună, luptele cu partizanii şi atentatele se înmulţesc, iar instabilitatea creşte de la o lună la alta.

Toate aceste "măreţe realizări " ale administraţiei Obama în primul an de mandat ar fi trebuit, în mod firesc, să-l determine pe acesta să stea un timp mai în umbra propagandei oficiale.

Doar că, în realitate, faptele s-au petrecut altfel!!

Dornic de o afişare şi o campanie de laude tot mai intense, dl. Obama şi-a mai comandat o evidenţiere, acţionând cu nonşalanţă asupra Fundaţiei Alfred Nobel, prin intermediul acelui puternic instrument de presiune care este grupul marilor financiari evrei de pe Wall-Street.

Fără nici o motivaţie serioasă, fără un interval de câţiva ani care să asigure cuantificarea unor rezultate pozitive, noul preşedinte american a fost propus şi apoi distins cu premiul Nobel pentru pace pe anul 2009.

La ceremonia de investitură dl. Obama, după ce şi-a luat în primire "jucăria", a refuzat chiar şi participarea la festivităţile care, de obicei, însoţesc acordarea distincţiilor pentru premiaţi.

Discreţia retragerii rapide a preşedintelui american are o singură motivaţie şi anume necesitatea de a estompa contrastul între semnificaţia unui premiu Nobel pentru pace şi activităţile permanent războinice ale Statelor Unite prin toate meleagurile chinuitei noastre planete.

Dacă asemenea situaţii se vor mai repeta, va fi necesar ca Fundaţia Alfred Nobel să instituie şi un "Premiu Nobel pentru război", lăsând semnificaţia actualului premiu Nobel pentru pace pe umerii unor oameni deosebiţi, care să-l merite cu adevărat.

Ion Boiangiu

***

POLITICA STRUŢULUI (continuare din pag. 5)



Nimeni nu ne cere să trecem în tabăra adversă, dar n-o să se "supere" americanii pe noi chiar atât de mult dacă refuzăm să ne mai mânjim mâinile. Pentru că, inevitabil, pe această cale, la asta vom ajunge.

Am putea fi neutri. De ce să fim duşmanii Iranului?

Un moment istoric

Culmea prostiei este următoarea: chiar şi dacă nu ar mai fi instalat, acest scut îndoielnic a produs deja o mare gafă diplomatică, sforăielile oficialilor români fiind în sine un gest de duşmănie faţă de Iran. Nici o neutralitate: duşmănie - iar asta în condiţiile în care cei de la Teheran nici nu ne întrebaseră dacă ne place de ei sau nu! Ba am mai reuşit şi uluitoarea performanţă de a ne umili faţă de Rusia, concomitent enervând-o; dar asta cel puţin nu ridică o problemă morală. Însă "ameninţarea Iranului"...

Practic, nu avem nici o obiecţie la **formularea ministrului Oprea:** *"**un moment istoric** pentru securitatea naţională a ţării, care defineşte locul şi rolul României în Uniunea Europeană şi în NATO".*

Într-adevăr, este un moment istoric acela în care ai scuipat în tigaie, când ţi-a sărit uleiul în faţă şi te-a desfigurat.

Dl. Oprea defineşte şi rolul României în UE sau NATO, dar nu putem găsi cuvintele decente cu care să descriem rolul respectiv. Cert este că ei sunt deasupra.

Nu putem încheia acest articol fără un citat comic din spusele unui analist politic, Iulian Chifu: *"Această decizie schimbă paradigma, **devii relevant, ceea ce spui este important.** România nu mai este la periferie".*

De acord, domnule, numai că "paradigmă", deşi sună foarte savant, înseamnă cu totul altceva decât credeţi dvs.

Chiar că nu mai suntem la periferie, ci în mijlocul haznalei, în care "Aliaţii" noştri ne apasă cu hotărâre pe cap, iar ce bolborosim noi în acest timp este, desigur, foarte important.




ZIG ZAG PRIN JUDEȚELE ȚĂRII
VĂLCEA

(continuare din pag. 4)

HUREZI

La 5 km depărtare de Horezu se află mânăstirea Hurezi, ctitorită de Constantin Brâncoveanu.

Este cel mai important ansamblu de arhitectură religioasă din Țara Românească din sec. al XV-lea, reprezentând un moment culminant întru totul caracteristic pentru epoca brâncovenească. Întregul ansamblu de la Horezu este opera unei echipe de pricepuți meșteri: Manea - vătaful de zidari (arhitectul), Vucosin Caragera - pietrarul și Istrate - lemnarul, ale căror portrete apar în pridvor.

Mânăstirea se desfășoară în jurul unei curți mari în formă dreptunghiulară.

În mijlocul curții se află biserica mare, construită pe plan treflat în anii 1691-1693, cu bogate sculpturi în piatră la ferestre. Biserica are un pridvor sprijinit pe zece coloane de piatră, în pronaos aflându-se mormântul Ancuței Brâncoveanu, fiica domnitorului. Tot în pronaos se văd portretele lui Constantin Brâncoveanu și ale familiei sale.

În jurul bisericii, pe cele patru laturi, sunt dispuse în șir o serie de construcții cu un etaj: turnul clopotniței, chiliile, trapeza (sala de mese), paraclisul, o spațioasă și frumoasă casă domnească.

Toate acestea au în față, către curte, o galerie continuă, cu arcade, a căror frumusețe rămâne neîntrecută. Picturile de pe ziduri au fost realizate în 1696 de către zugravii Preda și Nicola.

Foișorul din incinta mânăstirii a fost construit mai târziu (1752-1753), remarcându-se prin bogăția sculpturilor ce împodobesc cele cinci coloane de piatră.



Cheile Bistriței



Arnota

BISTRIȚA

Nu departe de mânăstirea Hurez, se află mânăstirea Bistrița, ridicată în jurul anilor 1492 de către frații Barbu, Pârvu Danciu și Radu Craioveanu. În 1683, s-au făcut restaurări și adaosuri de către Șerban Cantacuzino, pentru ca în 1856 biserica să fie reconstruită în întregime.

Pictura interioară a fost realizată de către pictorul Gh. Tătărescu.

Din vechea mânăstire a Craioveștilor a supraviețuit numai bolnița, ctitorită în 1620 de către marele ban Barbu – călugărit Pahomie.

Se remarcă în interiorul bolniței ușile și catapeteasma sculptate în lemn, frescele originale realizate în stil bizantin.

În exterior, un chenar încadrează semnătura lui Al. Odobescu, care a vizita mânăstirea în 1858.

În vara lui 1940, pentru scurt timp, aici a avut domiciliul forțat generalui Antonescu. De aici a fost dus direct, la 5 septembrie, la regele Carol al II-lea, pe care l-a obligat să abdice o zi mai târziu, devenind el conducătorul țării.



Călimănești

ARNOTA

De la mânăstirea Bistrița, urcând cca. 3 km pe coasta muntelui se ajunge la mânăstirea Arnota.

Drumul îngust, tăiat în stâncă, ce leagă cele două mânăstiri a fost realizat de o tabără de muncă legionară în 1936.

Biserica este ctitoria lui Matei Basarab, zidită în 1636. Constantin Brâncoveanu a refăcut-o adăugându-i un pridvor la 1675.

În pronaos într-un mormânt înalt de marmură, împodobit cu incrustații ce înfățișează, pe lângă altele, stema țării, e înmormântat Matei Basarab, ale cărui oseminte au fost aduse aici de la Biserica Domnească din Târgoviște.



Căciulata

În anii 1852-1856, mânăstirea a fost restaurată de Barbu Știrbei care a înființat aici o închisoare politică.

Să mai facem o excursie, ultima pe Valea Oltului cu multe obiective. Pornim tot de la Râmnicu Vâlcea – municipiu care a luat anul trecut premiul întâi pe țară pentru buna lui gospodărire și curățenie – îndreptându-ne spre stațiunile balneare Călimănești și Căciulata.

Pe toată Valea Oltului întâlnim sute de vile noi, pensiuni și case de vacanță, dovada avântului pe care l-a luat turismul pe aceste meleaguri.

Dar să facem prima escală, nu la Călimănești, ci să mergem pe un drum lateral, județean, bine întreținut, ce duce la Mănăstirea Frăsinei.

Este mai puțin frecventată dintr-un motiv unic: aici persoanele de sex feminin nu au voie să intre în curtea mânăstirii. Ca și la mânăstirile de la Muntele Athos din Grecia! Viața călugărilor de aici este aspră, țin posturi negre și slujbele se țin ziua și noaptea.

CĂLIMĂNEȘTI

Ne reîntoarcem pe șoseaua națională ce leagă Râmnicu Vâlcea de Sibiu, paralelă cu Oltul, și ajungem la Călimănești.

Primele izvoare au fost captate în jurul anului 1830, în centru se află parcul cu cele mai importante.

Pe insula Ostrov, înconjurată de apele Oltului, se află schitul cu același nume, menționat în documente de la 1500. drept ctitor apare Neagoe Basarab. Este veche dar destul de modestă, fiind zidită din piatră brută, amestecată cu cărămidă și tencuială.

CĂCIULATA

Stațiunea Căciulata este frumoasă, cu hoteluri și bazine cu apă termală, cu izvoare descoperite, potrivit legendei, din întâmplare, la 1845 de către ciobanul Căciulă, de la care ar fi rămas și numele localității.

În 1873 apele de la Căciulata au fost trimise la o expoziție de la Viena, iar în 1869 Napoleon al III-lea a făcut o cură de ape aici la recomandarea doctorului Carol Davila.

COZIA

La ieșirea din Căciulata se găsește mănăstirea Cozia, monument de artă și arhitectură, ctitorită de Mircea cel Bătrân în 1386, păstrată în întregime.

În forma actuală, mănăstirea se compune din clădirea bisericii, înconjurată din trei laturi de o clădire impozantă în stil românesc, cu cerdace și pridvoare.

În pronaos, la dreapta, se află mormântul lui Mircea cel Bătrân. Alături se află mormântul mamei lui Mihai Viteazul, Teodora, călugărită sub numele de Teofana, care a venit la Cozia pe când fiul ei se lupta în Transilvania.

În naos, pe peretele votiv, în dreapta, se află zugrăvit, în zale de cavaler medieval, cu coroană pe cap și mantie bogată, portretul lui Mircea cel Bătrân, și, alături, al fiului său Mihai. Amândoi țin în mâini biserica zidită.

Dacă se înnoptează la Căciulata unde se poate face o minicură de ape minerale și o baie într-un bazin cu apă termală, în timpul liber se mai pot vizita alte două mănăstiri aflate în muntele Cozia: Stânișoara, aflată peste Olt ce datează din sec. al XVI-lea, și Turnu, construită în 1676, accesul fiind facil întrucât o șosea județeană asfaltată te duce până în curtea interioară.

(continuare în numărul viitor)



In memoriam

CAROL PAPANACE (1925 – 2009)



S-a împlinit **un an de la trecerea în veşnicie** a ultimului vlăstar al familiei macedonene de luptători naţionalişti şi creştini Papanace, care a dat Ţării patru legionari, cel mai cunoscut fiind **Constantin Papanace, comandant legionar**, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului, ideolog legionar şi autor al numeroase cărţi: *"Diverse stiluri de luptă politică", "Evocări", "Destinul unei generaţii", "Mihai Eminescu, un mare precursor al legionarismului românesc", "Fără Căpitan", "Mişcarea Legionară şi macedo-românii", "Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"* etc.

Carol Papanace, mai mic cu 20 de ani decât Constantin, s-a încadrat în **Frăţia de Cruce din Bazargic** încă de pe vremea când era licean, dar, cum spune Radu Gyr într-una din nemuritoarele sale poezii, legionarii n-au avut tinereţe: în 1948, la vârsta de 23 de ani, Carol, **student la Drept şi la Filosofie** în Bucureşti, a fost **condamnat la 25 de ani de muncă silnică** pentru apartenenţa la Mişcarea Legionară şi pentru că era fratele comandantului legionar Constantin Papanace, membru al conducerii legionare din exil. A executat 16 ani de închisoare la Aiud, până la amnistierea generală a deţinuţilor politici, din 1964. Printre camarazii de detenţie l-a avut şi pe fratele său, **Atanase Papanace**, avocat legionar.

A fost apoi întemniţat, timp de alţi 25 de ani, în vasta închisoare numită "România Socialistă", alături de 22 de milioane de români.

Ultimii 20 de ani din viaţă i-a dedicat **tipăririi** în Ţară a cărţilor editate în exil de **Constantin Papanace,** precum şi a manuscriselor pe care acesta nu mai apucase să le publice. Datorită pasiunii şi a tenacităţii lui Carol, ideologia legionară s-a îmbogăţit cu una dintre cele mai valoroase scrieri: *"Stilul legionar de luptă"*.

În mod cert, la întâlnirea cu Căpitanul, Carol i-a putut raporta, senin: *"Vin cântând din închisori, biruitor".*

Redactia

***

VACCIN ANTIGRIPĂ sau ATENTAT *(continuare din pag. 6)*

- Eu vă vorbesc de lumea întâia, cea a noastră: medicina care vindecă definitiv nu este rentabilă (**n. a.:** din două cauze: a) pentru că nu aduce profituri şi beneficii în continuu, şi b) pentru că s-ar împotrivi planului de micşorare şi apoi controlare eficientă a populaţiei planetei) *şi, de aceea, nu se fac cercetări în acest domeniu* (**n. a.:** motiv pentru care "nu s-a descoperit încă" nici leacul cancerului, deşi el se află sub nasul nostru, fiind testat pe propria mea persoană, atunci când doctorii şi medicamentele administrate de ei nu-mi dădeau decât două săptămâni de trăit!).

- Politicienii nu intervin?

- Nu vă faceţi iluzii: în acest sistem, politicienii sunt simpli angajaţi ai marilor capitaluri, care investesc atât cât este nevoie pentru ca odraslele lor să fie alese, iar dacă nu sunt alese, să îi cumpere pe cei care sunt aleşi (**N. a.:** Desigur, „nici o legătură" între alegerea Elenei Băsescu şi tăticul său care îşi doreşte ca la bătrâneţe fetiţa să îi aducă şi lui un pahar cu apă). ***Aproape toţi politicienii - şi ştiu ce vorbesc! - depind cu neruşinare de acele multinaţionale farmaceutice care le finanţează campaniile. Restul sunt vorbe goale..."***

Tomografiind complet situaţia actuală, îmi ciocăne din ce în ce mai des în scoarţa cerebrală următoarea întrebare: *Oare de ce a fost acuzat şi urmărit dr. Mengele după cel de-al doilea război mondial, că îmi este din ce în ce mai neclară şi confuză problema??* "*Desigur*" - veţi spune - "*atunci existau nişte lagăre îngrozitoare*"..."*Desigur*" - vă voi răspunde - "***gardurile acelea au căzut demult, dar din păcate, ceea ce exista pe un mic teritoriu strict delimitat de sârmă ghimpată, acum există în toată lumea, transformată într-un imens lagăr***"...şi din nou aceeaşi întrebare revine obsedant...

Toţi cei care au întrebări punctuale legate de aceste vaccinuri sau de boli "incurabile" precum cancerul, să le formuleze pe adresa redacţiei, iar eu le voi răspunde direct.

***

SFÂRŞITUL ILUZIILOR *(continuare din pag. 7)*

În ultimii 35 de ani producţia de alimente pe cap de locuitor a crescut cu 16 procente mai repede decât populaţia de pe glob; mai mult de-atât, aşa cum afirmă Peter Rosset de la Food First, ***„avem acum pe această planetă mai multe alimente disponibile pe cap de locuitor, decât am avut vreodată în istoria omenirii."***

Avem suficientă mâncare pentru a hrăni populaţia actuală şi pentru a face faţă creşterii populaţiei din viitorul apropiat; *atunci de ce flămânzesc totuşi 800 de milioane de oameni în fiecare zi?*

Cu doar cincizeci de ani în urmă, doar 18% din populaţia ţărilor în curs de dezvoltare locuia la oraşe; până în anul 2000, cifra a sărit la 40%.

După trecerea pământurilor obşteşti în proprietatea marilor companii industrializate, populaţia rurală a devenit complet dependentă de produsele alimentare, ca şi cea urbană, accesul la hrană făcându-se prin cumpărare, nu prin producţie proprie, ca mai înainte, şi adesea nu are suficienţi bani pentru a-şi cumpăra mâncare, prin urmare flămânzeşte.

Creşterea producţiei agricole nu are prea mare efect pentru cei flămânzi pentru că nu rezolvă problemele fundamentale ale accesului la pământ şi ale puterii de cumpărare, aşa cum s-a concluzionat într-un raport al Food First: ***"Dacă nu ai pământ pe care să cultivi hrană sau banii necesari pentru a o cumpăra, ajungi să flămânzeşti, indiferent cât de spectaculos creşte, datorită tehnologiei, producţia de alimente."***

Producţia de alimente a ţinut pasul cu creşterea populaţiei; cercetările realizate de Organizaţia pentru Alimente şi Agricultură a Naţiunilor Unite (Food and Agriculture Organization) demonstrează clar că abundenţa, şi nu lipsa, caracterizează cel mai bine rezerva mondială de hrană. În fiecare an se produce suficient grâu, orez şi alte cereale pentru a asigura fiecărei fiinţe umane necesarul zilnic de 3.500 de calorii. De fapt, **la nivelul întregii lumi se produc suficiente alimente pentru a asigura 2 kg de hrană de persoană pe zi,** care ar include 1 kg de cereale, 500 g de fructe şi legume proaspete şi aproape încă 500 g de carne, lapte şi ouă.

A doua minciună: Alimentele industriale sunt sănătoase şi hrănitoare

Adevărul: Agricultura industrială contaminează fructele şi legumele cu pesticide şi pune antibiotice şi hormoni creaţi prin inginerie genetică în lapte, de aceea nu este deloc surprinzător faptul că **bolile generate de alimente, printre care cancerul şi obezitatea, au atins cote fără precedent.**

Centrele pentru Controlul Maladiilor (Centers for Disease Control – CDC) arată că **între 1970 şi 1999, bolile cauzate de alimente au crescut de peste zece ori.** Potrivit Administraţiei Alimentelor şi a Medicamentelor (Food and Drug Administration – FDA), cel puţin 53 de pesticide care sunt clasificate drept cancerigene sunt actualmente folosite în cantităţi masive în culturile noastre de bază.

În timp ce industrializarea produselor alimentare progresează, asistăm la o explozie a factorilor de risc asupra sănătăţii umane şi la o scădere semnificativă a valorii nutritive a hranei noastre.

A treia minciună: Alimentele industriale sunt ieftine

Adevărul: La o analiză mai atentă, alimentele noastre presupus ieftine se dovedesc a fi extrem de scumpe. Analiza convenţională asupra costului hranei ignoră complet costurile sociale şi de mediu - care cresc exponenţial şi pe care tot consumatorii le plătesc. **Cheltuim zeci de miliarde de euro pentru achitarea taxelor, a cheltuielilor medicale, a primelor de asigurare şi a altor costuri adiţionale, a îndepărtării deşeurilor toxice, pentru a subvenţiona producătorii de alimente industriale.**

O analiză convenţională ignoră, de asemenea, preţul consumului de alimente industriale pentru sănătatea umană, incluzând aici contribuţia pesticidelor, a hormonilor şi a altor produşi chimici la actuala „epidemie" de cancer. De asemenea, sunt incalculabile cheltuielile şi zilele de muncă pierdute a zeci de milioane de oameni care se îmbolnăvesc în fiecare an din cauza alimentelor. Mai mult decât atât, preţul pentru sănătate al alimentelor industriale ar trebui să reflecte cheltuielile, durerea şi suferinţa a zeci de milioane de oameni care sunt victimele unor boli precum obezitatea şi afecţiunile cardiace, cauzate de consumul de hrană industrială de tip fast-food. Puse împreună, aceste costuri medicale sunt, în mod evident, de ordinul a zeci de miliarde de euro anual.

Plătitorii de taxe acoperă miliarde de dolari pe care guvernul le oferă sub formă de subvenţii agriculturii industriale. Sumele pentru susţinerea preţurilor, pentru „reglarea" preţurilor, creditele şi promoţiile pentru produsele alimentare sunt forme de „asistenţă socială" pentru agricultura industrială.

Minciuna potrivit căreia hrana industrială este ieftină şi la îndemâna oricui, supravieţuieşte doar pentru că toate aceste costuri de la nivelul mediului, al sănătăţii, precum şi cele sociale nu sunt adăugate la preţul alimentelor. Când calculăm preţul real, este clar că, departe de a fi ieftin, sistemul actual al producţiei de alimente impune poveri financiare incredibil de mari asupra noastră şi a generaţiilor viitoare.

Controlând accesul oamenilor la alimente, forţele din spatele Codexului intenţionează să ne controleze vieţile, reducând populaţia globului la o masă mult mai uşor de condus.

DAR: *"Cine va putea să ne bănuiască? Cine va putea să aibă vreo suspiciune cu privire la mijloacele folosite?* ***Aceia care vor îndrăzni să se ridice împotriva noastră, difuzând informaţii privitoare la existenta şi la conţinutul <<conspiraţiei>> noastre, vor deveni suspecţi în ochii autorităţilor şi ai populaţiilor din naţiunile lor.***

Graţie dezinformării, minciunii, *ipocriziei şi individualismului pe care le vom fi creat în sânul populaţiilor naţiunilor-state,* ***omul va fi devenit un duşman al omului. Astfel, aceşti <<indivizi independenţi>>, care sunt cu atât mai periculoşi pentru noi tocmai din cauza <<libertăţii>> lor, vor fi consideraţi de ceilalţi ca fiind inamici, nu eliberatori."*** (Protocoalele de la Toronto)

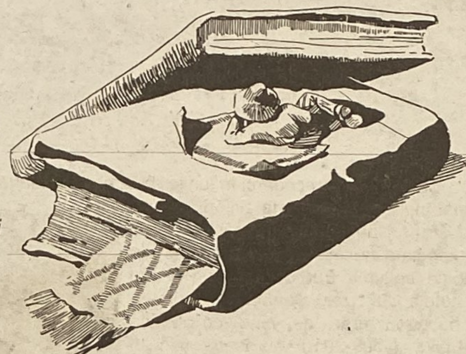




Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -



Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: *"În ce constă eroarea teoriei evoluţioniste a lui Darwin (teoria conform căreia oamenii ar fi evoluat din maimuţă)?"*
a fost dat de Răzvan Velicu din Moroeni, Dâmboviţa, 30 de ani,
care a câştigat cartea "*Când pietrele vorbesc*" – ieromonah Savatie Baştovoi.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Ch. Darwin, cercetător britanic de origine **evreiască**, lansa în anul 1859 o teorie care încerca să explice originea speciilor de plante şi animale prin faptul că speciile ar evolua în mod natural unele din altele, de la forme mai simple la forme mai complexe, şi astfel ar fi luat naştere toate vieţuitoarele existente astăzi, inclusiv omul, despre care se afirmă că ar proveni dintr-o specie de maimuţă. **Această teorie nu a fost demonstrată niciodată**, nu există nici o dovadă a evoluţiei speciilor, în ciuda milioanelor de tone de hârtie consumate şi a mediatizării excesive, constante, vreme de un secol şi jumătate, dar mulţi, **interesaţi de negarea lui Dumnezeu şi, mai ales, de aspectul moral al problemei** (*dacă omul se trage din maimuţă suntem liberi să ne comportăm ca animalele şi să fim preocupaţi doar de propria persoană şi de grija zilei de azi*), **au preluat ideea şi au reuşit să o impună ca teorie oficială.**

Ştiinţa actuală respinge ipoteza evoluţiei.

Prof. Nicolae Paulescu spunea simplu: "*Doctrina lui Darwin nu este altceva decât o ţesătură de erori de logică.*" **Iată lista acestor erori:**

Confuzii:

- între trecerea de la anorganic la organic şi trecerea de la neviu la viu;
- între selecţie şi evoluţie;
- între adaptare şi evoluţie;
- între mutaţie genetică şi evoluţie;
- între dispariţie şi evoluţie;
- între variabilitate şi evoluţie;

False implicaţii:

- diversitate = evoluţie;
- unitate chimică = evoluţie;
- asemănare morfologică = descendenţă;
- asemănare genetică = descendenţă;

- Absurditatea conform căreia "funcţia creează organul" (eroare de logică, deoarece funcţia nu poate exista înaintea organului, astăzi chiar evoluţioniştii renunţând la această ipoteză).

În final, cercul vicios prin care teoria evoluţiei trasează un arbore filogenetic, iar arborele filogenetic este adus ca dovadă pentru teoria evoluţiei.

În plus, există numeroase aspecte asupra cărora nici măcar evoluţioniştii între ei nu se înţeleg, teoria unui autor fiind contrazisă de cea a altuia.

1. Se prezintă dispariţia unei specii (dintr-un areal), nu apariţia ei.

2. Nu există "dovezi ale anatomiei comparate". Dacă descendenţa implică omologia organelor, omologia nu implică descendenţa.

În plus, evoluţionismul nu poate răspunde la întrebarea: *De ce există organe cu aceeaşi funcţie la specii între care nu există legătura filogenetică?*

Este mai normal să gândim că funcţia a fost prevăzută de acelaşi Creator şi a fost realizată prin metode diferite.

3. Asemănarea superficială şi trecătoare a unor embrioni nu implică descendenţa lor. Este normal să existe unele asemănări între embrioni, în stadiile iniţiale, până la apariţia unor caractere de deosebire.

4. Faptul că există "fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este un argument împotriva ideii de evoluţie, nu în favoarea ei.

5. Se confundă adaptarea la mediu cu "evoluţia". Adaptarea există, dar nu depăşeşte cadrul speciei. Manualele prezintă exemple de adaptare, nu de evoluţie. Până în prezent nu se cunoaşte un caz concret de evoluţie naturală.

6. Unitatea lumii vii nu implică evoluţia. **Faptul că fiinţele vii sunt alcătuite din proteine şi acizi nucleici nu arată că s-au transformat unele în altele. *Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi suport şi cu aceleaşi vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul.***

7. Nici diversitatea lumii vii nu este o dovadă a evoluţiei. Ea poate fi explicată prin existenţa Creatorului. ***Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul.*** O sursă a diversităţii vieţuitoarelor este şi variabilitatea, dar ea nu depăşeşte limitele speciei. Nu s-a observat transformarea unei specii în alta.

8. Aşa-zisele "organe rudimentare" nu dovedesc evoluţia. Unii atei le consideră organe fără funcţie. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaştem însă că el este un organ limfoid cu funcţie imunitară. Din faptul că un om nu cunoaşte funcţia unei structuri anatomice, nu rezultă că acea structură este lipsită de funcţii.

9. Se afirmă că "evoluţia se produce pe baza selecţiei variaţiilor mici". Dar **selecţia elimină din "competiţie" indivizii cu performanţe slabe într-un mediu dat; nu produce specii noi. Ea explică dispariţia unor indivizi sau a unor specii, nu apariţia lor.**



Darwin, într-o caricatură de epocă:
"Când a zis că ne tragem din maimuţă, se privea în oglindă"

10. Evoluţionismul nu se poate explica nici prin mutaţii genetice: cercetările arată că cele mai multe mutaţii sunt dăunătoare, unele chiar incompatibile cu viaţa; urmează mutaţiile indiferente, dar ele nu aduc un progres, o **evoluţie. Chiar evoluţioniştii recunosc** faptul că "*cele mai multe mutaţii sunt dăunătoare speciei*", iar ***"apariţia unei mutaţii utile nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv".*** Iar **selecţia artificială** nu este o dovadă a evoluţiei, deoarece se realizează prin **intervenţia omului.**

11. Asemănările dintre oameni şi maimuţe nu sunt dovezi în sprijinul evoluţiei. De exemplu, Pongidele au aceleaşi circumvoluţiuni cerebrale ca şi la om, au aceleaşi grupe sanguine, se deplasează în poziţie bipedă şi nu au coadă. Dar şi evoluţioniştii sunt nevoiţi să recunoască faptul că, "deşi apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoşii omului", deoarece există şi multe deosebiri ale craniului şi ale scheletului feţei. Şi atunci biologii atei **încearcă să explice "evoluţia" prin modificări climatice. Se scrie că "specia hominidelor a pierdut haina de blană".** *Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul? Iar dacă se afirmă, dimpotrivă, încălzirea climei, de ce nu şi-au pierdut haina de blană maimuţele şi celelalte mamifere?*

Majoritatea biologilor sunt conştienţi de lipsurile evoluţionismului, **singurul motiv pentru care mai este încă menţinut fiind refuzul de a accepta existenţa lui Dumnezeu.**

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: De ce legionarii refugiaţi în Germania după rebeliune au fost închişi de nazişti în lagăre?
PREMIU: *"Mişcarea Legionară înainte şi după moartea Căpitanului"* – Constantin Papanace.

***

"AUDIENŢĂ LA UN DEMON MUT" (continuare din pag. 9)

Dacă Hristosul mărturisit de creştini este izbăvirea făgăduită iudeilor?

Oare creştinii au dreptul, în condiţiile democraţiei de astăzi, să aibă această credinţă? Sau trebuie, potrivit prescripţiilor iudaice, să fie persecutaţi, să li se interzică dreptul la cinstirea memoriei colective a Bisericii lor şi, ceea ce este şi mai grav, să fie obligaţi prin lege să renunţe la convingerea că Iisus Hristos a fost o persoană istorică concretă, Care S-a născut, a propovăduit şi a fost răstignit în sânul poporului evreu? **Şi toate acestea să fie făcute sub masca binevoitoare a luptei contra rasismului şi fascismului...**

... trebuie să amintim şi despre banii plătiţi soldaţilor de către mai „marii Sinagogii pentru a ascunde adevărul Învierii, aşa cum este consemnat în Evangheli. (...)

Este oare tendinţa de cenzurare a adevărului istoric, în care un loc aparte îl ocupă obsesia interzicerii prin lege a cultului „persoanelor vinovate de infracţiuni contra păcii şi omenirii", o necesitate impusă de grozăvia holocaustului? ***Sau „ştergerea numelui" are o vechime mult mai mare, întemeindu-se pe prescripţiile milenare ale iudaismului?*** *(...)*

Să lăsăm loc polemicii civilizaţie între culturi şi religii, singura cale umană de cunoaştere şi comunicare, ca cei mai buni şi cei mai drepţi să învingă prin cuvânt, nu prin sabie.

Cred că epoca în care am păşit, după experienţa persecuţiilor asupra evreilor de către regimurile fasciste, **dar şi cele asupra creştinilor de către regimurile comuniste**, ar trebui să ne aducă o mult mai mare înţelepciune şi să ne facă să gândim mai mult atunci când rostim o acuzaţie la adresa unei religii sau culturi, cu atât mai mult când această acuzaţie se face cu titlu de Lege. **Vreau să trăiesc cu speranţa că nu am păşit în era demolării a tot şi a toate în numele toleranţei.**

(continuare în numărul viitor)



Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri, la nivel naţional: în BUCUREŞTI, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.



ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI,
Tel.: (021) 2425471
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa**;
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Ca şi în anii precedenţi în lunile decembrie şi ianuarie am primit cele mai multe scrisori de la cititorii ziarului nostru. Unele dintre acestea erau expediate nu numai din ţară ci şi din toate colţurile Europei precum şi din Statele Unite sau Canada. Majoritatea conţineau urări de bine cu ocazia Anului Nou 2010 adresate micului colectiv al redacţiei noastre precum şi unele sugestii privind îmbunătăţirea tematicii ziarului prin abordarea unor subiecte de care nu ne-am ocupat. Le mulţumim tuturor celor care ne-au scris şi vom căuta să punem în paginile „Cuvântului legionar" articole cu subiecte mai puţin cunoscute din istoria Mişcării, precum şi cu poziţia pe care o avem faţă de scena politică actuală a ţării.



Otilia Caramarin – Bucureşti: Mulţumim pentru aprecierile la adresa rubricii „Zig-zag prin ţară"; aveţi dreptate, din păcate, în privinţa faptului că „Sunt mulţi români care nu-şi cunosc aproape deloc patria, iar cei cu bani îşi petrec concediile în străinătate. E păcat, pentru că România este una din cele mai frumoase ţări europene"... Reproducem citatul din Nicolae Iorga, referitor la călătorii: „O călătorie face cât o bibliotecă. A călători este o nevoie sufletească a oricui... Ne place a schimba locurile, a cunoaşte alţi oameni, pentru ca, la întoarcere, cu atât mai mult, să iubim locurile obişnuite şi oamenii cu care avem a ne duce viaţa. E şi o dorinţă de extraordinar care ne mână, tendinţa de a ieşi din ceea ce se repetă zi de zi; e o patimă de a descoperi, şi fiinţa noastră se înmulţeşte doar prin descoperirile pe care le facem. Citiţi înainte de a pleca!.."

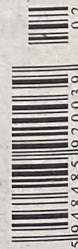
Dorel Puşcaşu – Turnu Severin: Ne scrieţi că bunicul dvs. a murit în toamna anului 1941 în strâmtoarea Kerci, "ciuruit de gloanţele unui Kalaşnikov". În 1941 „Kalaşnikovul" nu exista în armata sovietică, el a fost fabricat mai târziu, în 1947, în plin război rece, de către armurierul care i-a dat numele. Acesta s-a inspirat din puşca de asalt germană Meschinenpistole 43. Arma realizată, AK 47, nu este extrem de precisă şi sofisticată, din contră: este simplă şi uşor de întreţinut, cu rezultate deosebite în luptele urbane. Arma redutabilă s-a exportat de către fosta URSS în milioane de exemplare atât în ţările comuniste cât şi în ţările subdezvoltate din lumea a treia unde au loc frecvente lovituri de stat. Şi pe atunci se scanda lozinca „URSS, bastionul păcii e!"... AK 47, modelul secolului XX, se află în dotarea talibanilor din Afganistan, la rebelii din Africa, dar se fabrică, sub licenţă, cu îmbunătăţiri, în Finlanda, Israel, India şi chiar în ... România, în 5 modele diferite.

Titel Predoşeanu – Slobozia: Ne rugaţi să scriem câteva rânduri despre Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol I. Iată-le: după primul Război Mondial, s-a hotărât construirea la Bucureşti a Mormântului Eroului Necunoscut, ca simbol al jertfei tuturor eroilor neidentificaţi, căzuţi pe câmpul de luptă. Ceremonia desemnării ostaşului necunoscut s-a desfăşurat la Mărăşeşti, iar în 1923 osemintele Eroului Necunoscut au fost aduse la Bucureşti şi înhumate într-un cadru festiv pe platoul din faţa fostului Muzeu Militar din Parcul Carol I. Pe placă este scris textul: „Aici doarme fericit întru Domnul Ostaşul Necunoscut, săvârşit din viaţă în jertfa pentru unitatea neamului românesc. Pe oasele lui odihneşte pământul României întregite 1916-1919". În 1958 Mormântul Eroului Necunoscut a fost strămutat la Mausoleul din Mărăşeşti, iar în 1991 osemintele Eroului Necunoscut au fost readuse în Parcul Carol la cca. 250 m de amplasamentul iniţial. Eroul Necunoscut a fost decorat cu Medalia Congresională de Onoare (SUA), Crucea de Război (Belgia, Cehoslovacia, Franţa). Medalia pentru Bravură (Serbia), Virtutea Militară (Polonia) şi Virtutea Militară de aur (România).

Aron Mateescu – Bârlad: Constituţia din 1938 a fost aprobată în urma „referendumului", pentru ea au fost 4.297.581 de voturi, 5438 contra. Vechile alegeri se câştigau deseori cu majorităţi sub 60% şi nimeni nu se gândise să le conteste legitimitatea; cifrele referendumului sunt o semnificativă mărturie a înlocuirii spiritului parlamentar cu cel autoritar. Constituţia lui Carol al II-lea nu mai păstra aproape nimic din vechile instituţii democratice introduse prin constituţiile lui Carol I (1866) şi Ferdinand (1923): în primul rând nu se mai vorbea despre drepturile cetăţenilor, ci despre obligaţiile lor; se interzicea, printre altele, „a propovădui prin viu grai sau scris schimbarea formei de guvernământ a statului", o formulă care reintroducea delictul politic într-o formă apropiată de felul în care se formulase Codul Calimachi (1817); se introducea pedeapsa cu moartea chiar şi pe timp de pace, o prevedere care nu existase în nici o Constituţie anterioară. În acelaşi timp regele punea capăt separării puterilor, atribuindu-şi atât puterea executivă cât şi cea legislativă, lipsind Senatul cât şi Adunarea Deputaţilor de orice atribut semnificativ; Camerele urmau să se întruneească numai din iniţiativa suveranului „cel puţin odată pe an", în timp ce vechile Parlamente funcţionaseră ca instituţii autonome, de obicei de la începutul toamnei până la începutul verii următoare. În ianuarie 1939 Carol al II-lea a înfiinţat Frontul Renaşterii Naţionale care număra 3,5 milioane de membri. Era primul partid de „masă" din istoria ţării; foarte repede apartenenţa la Front a devenit o condiţie indispensabilă pentru promovarea socială.

Marian Costache – Galaţi: Ne scrieţi că aţi făcut parte dintr-o delegaţie mică din oraşul dunărean în care locuiţi, care a participat la 25 oct. 2009, ziua oştirii, la o festivitate de pios omagiu pentru cei căzuţi în războiul de pe frontul răsăritean 1941-1944, în comuna Cania şi dealul Epureni din raionul Cantemir din Basarabia. Cele două obiective comemorative, Cimitirul Românesc de Onoare din comuna Cania şi troiţa din vârful dealului Epureni au fost finanţate de Oficiul Naţional pentru Cultul Eroilor, de Parohia Bisericii Ortodoxe Române precum şi de Biserica cu hramul „Toţi sfinţii Români" din satul Cania. În cadrul ofensivei generale angajate de trupele române pe frontul Prutului (2 iulie–26 iulie 1941) pentru eliberarea Basarabiei, s-au dat lupte deosebit de grele în perioada 4-8 iulie 1941 pentru ocuparea dealurilor Cania, Epureni şi satul Ţiganca. Luptele s-au soldat cu pierderi umane importante, cea mai mare parte a militarilor căzuţi pe câmpul de luptă fiind îngropaţi – în gropi comune – în două cimitire de campanie amenajate în localităţile Ţiganca (1020 militari) şi Cania (916 militari, din care doar 114 au fost identificaţi). În memoria celor care şi-au jertfit vieţile pentru eliberarea Basarabiei, la 11 iulie 1943, pe Dealul Epureni a fost ridicată o troiţă din fier cu frumoase ornamente, cu acoperişul placat cu aramă, aşezată pe un soclu de beton. După război, atât cimitirul cât şi troiţa s-au deteriorat treptat. Troiţa de lemn montată recent a fost o donaţie a cetăţeanului american de origine română Grigore Caraza şi a fost sfinţită în iunie 2008. După 1991, în contextul obţinerii independenţei de stat a Basarabiei (Republica Moldova), alte proiecte comemorative au fost finalizate pe teritoriul fraţilor noştri din stânga Prutului: la Ţiganca, la Parcela Românească de Onoare de la Feşteliţa (raion Ştefan Vodă) care adăposteşte osemintele a 45 de militari români, la Parcela Românească de Onoare de la Neculăieuca (raion Orhei), unde au fost înhumaţi 42 de militari români căzuţi în luptele din 13-14 iulie 1941; la Cimitirul Eroilor din Micläuşeni (raion Străşeni), unde au fost îngropaţi 223 militari români căzuţi în luptele purtate la 8 iulie 1941, la troiţa maramureşeană din Vărvăreuca (Orhei).

Emilian Ghika



Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com